

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΙΣΤΕΥΕ
ΥΠΑΚΟΥΕ
ΠΟΛΕΜΑ!

22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1941 — 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1986

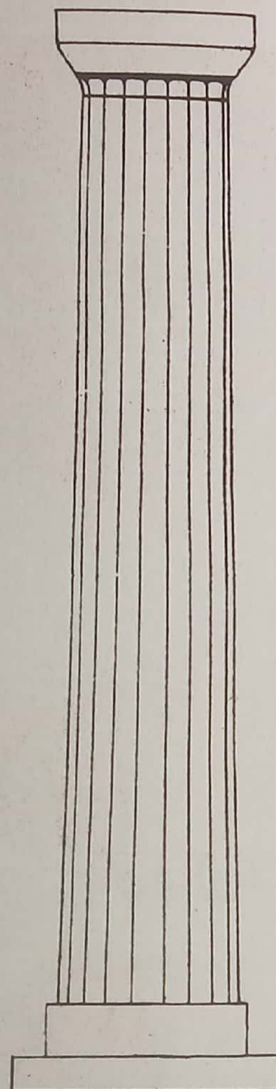
Στις 22 Ιουνίου συμπληρώθηκαν σαρανταπέντε χρόνια από μια μεγάλη ημέρα, από μία ημέρα ορόσημο της Ευρωπαϊκής Ιστορίας. Συμπληρώθηκαν σαρανταπέντε ολόκληρα χρόνια από την ημέρα που ο Αρχηγός του Γερμανικού Ράιχ εν ονόματι της Ευρώπης και του Ελληνικού Πολιτισμού εκήρυξε τον πόλεμο εναντίον του μπολσεβικισμού και της βαρβαρότητας.

Το πρωινό της 22ας Ιουνίου 1941 οι Ευρωπαίοι Εθνικοσοσιαλιστές άρχισαν τον επικό τους αγώνα εναντίον του αχρείου συνασπισμού μπολσεβίκων και καπιταλιστών, εβραίων και εξεβραϊσμένων. Και ενώ όλη η Ευρώπη κάτω από την φωτεινή ηγεσία του Αδόλφου Χίτλερ αγωνιζόταν να συντρίψει ολοκληρωτικά την κόκκινη τρομοκρατία, οι δημοκράτες όλου του κόσμου έσπευδαν να γίνουν αρωγοί και συμπολεμιστές του αιμοσταγούς δυνάστη Στάλιν.

Όχι, δεν έχουν δικαίωμα να λένε ότι είναι αντικομμουνιστές όσοι τη στιγμή που το απάνθισμα της Ευρωπαϊκής Νεολαίας άφηνε την τελευταία του πνοή στις αφιλόξενες Ασιατικές στέππες, αντί να δώσουν όλες τους τις δυνάμεις στην Ευρωπαϊκή Σταυροφορία κατά του μπολσεβικισμού έσπευδαν να γίνουν σύμμαχοι των κομισαρίων και των εβραίων και να δημιουργήσουν εσωτερικό μέτωπο καταφέρνοντας χτυπήματα στην πλάτη της μαχομένης πρωτοπορίας της Φυλής.

Στις 22 Ιουνίου συμπληρώθηκαν σαρανταπέντε ολόκληρα χρόνια από την ημέρα που η Εθνικοσοσιαλιστική Ευρώπη εκήρυξε αμείλικτο πόλεμο διαρκείας εναντίον της πλουτοκρατίας και του κομμουνισμού. Αυτού του πολέμου συνεχιστές εμείς σήμερα τιμούμε τη μνήμη Εκείνων που με Πίστη ακλόνητη ως τη στερνή τους πνοή έπεσαν μαχόμενοι για την Τιμή, το Αίμα, την Ευρώπη και τον Πολιτισμό!

Πληροφορούμε τους αναγνώστας μας ότι στο επόμενο τεύχος θα υπάρχει αναφορά στις εργασίες της Α΄ Συνεδριακής Συγκεντρώσεως της ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ που έγινε στην Αθήνα την 19η Απριλίου 1986.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ — Αριθμός τεύχους 5 — Ιούλιος 1986
Τ.Θ. 8346 — Αθήνα Ομόνοια 100 10 ● Τ.Θ. 112 07 — Θεσ/νίκη 541 10

«Λευτεριά, Λευτεριά, θα σ΄ αγοράσουν έμποροι και κονσόρτσια και εβραίοι»

Κ. Καρυωτάκης

Στις 4 Ιουλίου 1986 μια μεγάλη φιέστα θα λάβει χώρα στη Νέα Υόρκη, στην κατ΄ ουσίαν πρωτεύουσα των Ηνωμένων Πολιτειών. Θα εορτασθούν παρουσία του Προέδρου των Η.Π.Α. και της Γαλλίας τα εκατό χρόνια του αγάλματος της Ελευθερίας. Πόσο επίκαιρος ο αείμνηστος Κώστας Καρυωτάκης σ΄ αυτήν την επέτειο, πόσοι άραγε θα θυμηθούν εκείνη τη μέρα το ποίημα του «Ωδή στο Άγαλμα της Ελευθερίας, που φωτίζει τον κόσμο».

«Λευτεριά, Λευτεριά, πεταλούδες χρυσές οι Αμερικάνοι, λογαριάζουν σήμερα πόσα δολάρια κάνει το υπερούσιο μέτταλό σου, Λευτεριά, Λευτεριά, θα σ΄ αγοράσουν έμποροι και κονσόρτσια και Εβραίοι, είναι πολλά του αιώνα μας τα χρέη...».

Πόσο προφητικός σ΄ αυτούς του τους στίχους, που γράφτηκαν στη δεκαετία του 20, ήταν ο τραγικός αυτόχειρας της Ελληνικής Λογοτεχνίας.

Πόσο αλήθεια έχει εξευτελισθεί η ιδέα της Ελευθερίας από τους σημερινούς δυνάστες.

Μα όσοι βαρύ το χάλκειον χέρι του φόβου αισθάνονται, νύκτα δουλείας ας έχωσιν, νύκτα αιώνων, θέλει Αρετή και Τόλμην η Ελευθερία, λέγει ο εθνικός ποιητής Ανδρέας Κάλβος. Η αρετή των σημερινών δήθεν υπερμάχων της ελευθερίας λέγεται υποκρισία και η τόλμη τους σιγουριά της κυριαρχίας του διεθνούς εβραϊκού χρηματιστηριακού και τραπεζικού κεφαλαίου. Μα εμείς όπου βαρύ το χέρι του φόβου δεν το νοιώθουμε με περηφάνεια θα πούμε πως η Ελευθερία των Λαών της Ευρώπης θάφτηκε στα ερείπια του BUNKER στο Βερολίνο του ΄45.

Η Νίκη της Σαμοθράκης ακέφαλο άγαλμα, ποιος ξέρει στα χέρια ποιου μαυρόψυχου μαυροντυμένου καλογέρου να κομματιάστηκε. Τα ιδανικά ξεπουλιούνται πια στην αγορά, καμία αξία δε στέκει σήμερα πιο πάνω από το χρήμα. Και ύστερα απ΄ όλα αυτά, ο έσχατος λόγος της υποκρισίας να μιλάνε για ελευθερία οι αρχιτέκτονες της Γιάλτας...

Στη θέση των πιο μεγάλων ιδανικών βρίσκονται σήμερα στη συνείδηση του κόσμου οι καταναλωτικές «αξίες». Όλα τα κόμματα όλων των χωρών της δύσης και εκείνα τα Κ.Κ. των χωρών της ανατολής που κυβερνούν, και οι λίγες δικτατορίες που απέμειναν στον κόσμο, παντού όλοι στηρίζουν τη δύναμή τους, το πολιτικό τους πρόγραμμα, τις διεθνείς τους σχέσεις σε ένα μοναδικό κυρίαρχο παράγοντα, την Οικονομία. Ποιος θα υποσχεθεί και ποιος θα δώσει περισσότερα καταναλωτικά «αγαθά» στο λαό; αυτός θα είναι και ο εκλεκτός του. Πόσο παράτερα αλήθεια μέσα σε όλη τη συγκυρία ηχεί το σύνθημα της Εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας του μεσοπολέμου: «περισσότερα κανόνια και λιγότερο βούτυρο».

Η ελευθερία των λαών κάτω από την ασφυκτική τυραννία της διεθνούς του χρήματος και οι δήθεν ελευθερωτές του 1945 αποκαλυμένοι πλέον από κάθε ψεύτικη μάσκα να έχουν γίνει οι απροκάλυπτοι δυνάστες του κόσμου.

Αυτή την ελευθερία πιστεύει σήμερα το παγκόσμιο κατεστημένο, αυτή ακριβώς την πλανερή και ψεύτικη ελευθερία μαχόμαστε εμείς σήμερα.

Στις 4 Ιουλίου 1986 στη Νέα Υόρκη, την πρωτεύουσα του διεθνούς Εβραϊκού κεφαλαίου, δύο γνήσιοι εκπρόσωποι του παγκόσμιου κατεστημένου θα γιορτάσουν τα εκατό χρόνια του αγάλματος της ελευθερίας, που «φωτίζει» τον κόσμο. Εκεί ανάμεσα από επίσημους και προβολείς θα κινείται μία σκιά, η σκιά του ποιητή με το δυνατό και καθάριο βλέμμα, του Κώστα Καρυωτάκη. Και ενώ θα ακούγονται λόγοι πανηγυρικοί και συνάμα υποκριτικοί, αυτός θα επαναλαμβάνει τους στίχους της μεγάλης του προφητείας που έγινε πραγματικότητα:

«Λευτεριά, λευτεριά θα σ΄ αγοράσουν έμποροι και κονσόρτσια και Εβραίοι».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

Alfred Rosenberg

(Συνέχεια από το προηγούμενο, του τρίτου κεφαλαίου, του πρώτου τμήματος του πρώτου βιβλίου: «Φυλή και πνεύμα της φυλής»).

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Ο λαός ακολουθούσε αυτό το παράδειγμα (της συνουσίας), στην Βαβυλώνα, στους Ασσυρίους, στην Λιβύη, στην Ετρουσκική Ρώμη, όπου η ιέρεια - θεά Τανακουΐλ ωθεί στα άκρα την ανάπτυξη του εταιρισμού με την καλύτερη συνεργασία με τους «ιερείς» των Ετρούσκων. Ερμηνεύοντο, βεβαίως, ακόμη και πρωτύτερα οι ετρουσκικές επιγραφές στους τάφους, τους επιδέσμους από μούμιες κ.λπ., αλλά μόνον ο ΄Αλμπερτ Γκρύνβεντελ κατόρθωσε να αποκρυπτογραφήσει πραγματικά αυτήν τη γραφή και αυτό με συμπεράσματα που δείχνουν την Ετρουρία υπό ένα απαίσιο φως. Ακόμη και εδώ υιοθετείται ο ελληνικός ηλιακός μύθος. ΄Οτι ο ήλιος πεθαίνει, ότι, εν τούτοις, κατόπιν ο ηλιακός θεός αναδύεται, μετά από βαρειά νύχτα, με διπλή δύναμη και περνάει φωτοβόλος από πάνω μας, όλα αυτά είναι και ετρουσκικό μοτίβο. ΄Ομως, στα χέρια των Ετρούσκων ιερέων όλα αυτά γίνονται ασιατική μαγεία και τσαρλατανισμός μαζί με παιδεραστία, αυνανισμό, βρεφοκτονίες, μαγική απόκτηση της δυνάμεως του θύματος από τον ιερέα θύτη, καθώς πράξεις «καλοτυχίας» με ανακάτεμα λάσπης και εντέρων του θύματος.

Η αρρενωπότης του Ηλίου πραγματοποιεί μία αυτοσυνουσία με τον μαγικό φαλλό επί του ηλιακού δίσκου (ή το αιγυπτιακό «σημείον» του Ηλίου), τον οποίο τελικά διατρυπά. Γεννάται έτσι ένα χρυσό τέκνο, το «έμβρυο ενός παιδιού που κατέχει την εξυπνάδα», ένα «μαγικό σχήμα». Αυτό είναι η λεγόμενη «σφραγίς της αιωνιότητος». Η ορμή του μαγικού φαλλού αναπαρίσταται ως ένας ταύρος που προχωρά τόσο ακόλαστα ώστε ο ηλιακός καθρέφτης κραυγάζει και ο «φορεύς του φαλλού με τα κέρατα» γίνεται πυρ: «ο φαλλός δίδει εκείνο που έχει ο ουρανός». Με τέτοιες αισχρότητες ο ηλιακός μύθος υποβαθμίζεται στους Ετρούσκους σε σιχαμερή ανδρική ομοφυλοφιλία, που εκδηλώνεται ακόμα και στις τοιχογραφίες των τάφων (τάφος Γκολίνι), όπου ο θανών στο Υπερπέραν συμποσιάζεται με τον αγαπημένο του και όπου από ένα θυσιαστηριακό πυρ αναβλύζουν δύο γιγαντιαίοι φαλλοί, ως αποτέλεσμα σατανικής μαγικής πράξεως. Αυτό, κατά την επιγραφή, είναι «η αστραπή της τελειότητος», το πρόσωπο μιας μήτρας, ο φαλλός που αχνίζει από αποσύνθεση και έτσι ολοκληρώνεται. Δηλαδή, μεταφράζοντας την μαγική φρασεολογία, το ον δημιουργημένο από τη γυναίκα, αποθεούται μετά την αποσύνθεση και γίνεται ένας φαλλός. Μέσα από την επιγραφή της επιτυμβίου στήλης της Περούτζια παρουσιάζεται μία συνάθροιση σατανικών ιερέων, οι οποίοι «πραγματοποιούν» ένα όραμα, για να καύσουν σε κατάσταση καταληψίας, «εκείνον που έχει αυτό το τέκνο και που κατέχει το δαιμονιακό μαχαίρι. Αιώνιο είναι το πυρ του παιδίου... ένας μάγος της εκπληρωμένης σφραγίδος». Και το φονευμένο παιδί γίνεται, από εδώ και εμπρός, ο αμνός. Η προσωποποιημένη βροντή είναι ύστερα μία παραλλαγή του παιδιού που προήλθε από τον βιασμό, του τελείου αμνού. «Εδώ είναι από το ένα μέρος η προέλευση του φαντάσματος με τα κέρατα, απ' την άλλη εκείνη του διαβόλου με κεφάλι τράγου, η οποία παρουσιάζεται στη μαγική λογοτεχνία, μέχρι τους λαϊκούς μύθους και η οποία παρέμενε μέχρι τώρα ακατανόητη. Οι αρχαϊκοί τύποι είναι ο Μινώταυρος και ο τύπος του ελληνικού σατύρου, που έφτανε για να απεικονίσει ένα τρομερό έγκλημα (κραυγάζοντας εκδίκηση κατά του ουρανού)». (Γκρύνβεντελ). Το νόημα των επαναλαμβανομένων συνηθειών του «θρησκευτικού» Ετρουσκικού λαού, είναι ότι το αγαπημένο παιδί, το οποίο κακομεταχειρίσθηκε αισχρά, ξεκοιλιάζεται και πρέπει να συμβολίσει την γέννηση της νέας ηλιακής ημέρας από το ωόν, όπως η αναπαράστασή του που επετεύχθη με το σπέρμα (που συλλέγεται σε δοχεία). Γεννάται, κατ' αυτόν τον τρόπο, ένας φασματικός ταύρος, διάπυρος και ερεθισμένος όπως η Γη και πραγματοποιεί ξανά και ξανά τη δαιμονιακή αυτοσυνουσία. Κατά τη διάρκεια της τελετουργίας αυτής, όπως λέγεται, η ισχύς του βασανιζομένου μεταφέρεται στον ιερέα, εκπρόσωπο του «Εκλεκτού» (Ράσνα, Ρασένα), όπως οι Ετρούσκοι, όμοια με τους Ιουδαίους, αρέσκοντο να αποκαλούνται, ο οποίος κατόπιν φροντίζει να ανέβει στον ουρανό ο καπνός των εντοσθίων. Προστίθεται σ' αυτά η «μαγική» χρήση περιττωμάτων, ξανά εν αντιθέσει προς τον ελληνικό ηλιακό μύθο: το μαγικό χερουβείμ φθάνει το μέγιστο της ισχύος, όταν εκπέμπει από μέσα του τους χρυσούς κυλίνδρους του που δημιουργούν το ροδοκοκκίνισμα του ουρανού.

΄Ενας εκλεκτός μπορεί να γίνει τέτοιος δια μέσου της παρακαταθήκης της δικής του πυραμίδος εντοσθίων, για την οποία οι ετρουσκικές απεικονίσεις δίνουν αρκετές πληροφορίες. Σ' αυτές, μάγισσες θέλουν να ωθήσουν με χρήματα νέους σε παρόμοιες θυσίες, για να αναδυθούν μέσα στην πυρά στον ουρανό, νέα μαρτυρία της πατρίδας απ' όπου προέρχεται ο σατανισμός και η μαγγανεία στο ευρωπαϊκό έδαφος. Κατανοούμε, όταν ένας ερευνητής όπως ο Γκρύνβεντελ (που εδώ βρίσκει μία ευθεία συγγένεια με τη θυβετανική Τάντρα), διακηρύσσει: «΄Ενα ΄Εθνος που φθάνει να ζωγραφίζει στις εισόδους των τάφων, τοιχογραφίες όπως εκείνες του Τάφου των Ταύρων, που αφηνεται να γράφει και να απεικονίζει στα μνήματα τέτοιες ασχημίες, όπως στον Τάφο Γκολίνι, να επενδύει σαρκοφάγους με τις απεχθέστερες αναπαραστάσεις (σημειώνω μόνον τις σαρκοφάγους του Κιούζι), θέτοντας στα χέρια παραστάσεων νεκρών ένα κείμενο όπως το λεγόμενο κείμενο της Πουλένα και καλύπτοντάς τους με αντικείμενα καλλωπισμού τοιαύτης χαμερπείας ώστε να σηκώνονται οι τρίχες της κεφαλής, προσφέρει ως κληρονομία εθνική, με τη μορφή θρησκευτικής πεποιθήσεως, την αναξιώτερη ανθρώπινη ατιμία».

Είναι αναγκαίο να αντιληφθούμε, μια για πάντα, την ουσία αυτή του ετρουσκικού κόσμου, για να μπορέσουμε επί τέλους να αναλογισθούμε δεόντως το τι συνέβη στους «βορείους» (Nordic) Λατίνους, τους αληθινούς Ρωμαίους, όπως και αργότερα στους «Βόρειους» Γερμανούς και πρωτύτερα στους «Βορείους» (Nordic) ΄Ελληνες. Αν και ήσαν ένας ολιγάριθμος λαός, διεξήγαγον έναν απεγνωσμένο αγώνα εναντίον του εταιρισμού, δια μέσου μιας ισχυρής καταφάσεως της πατριαρχίας, της οικογενείας. Οι Λατίνοι εξευγενίζουν τη μεγάλη πόρνη Τανακουΐλ, μέχρις σημείου να την κάνουν μία πιστή και περίφροντι μητέρα και την αναπαριστούν ως φύλακα της οικογενείας με το αδράχτι και την ρόκκα. Στον μαγικό τσαρλατανισμό μιας στυγνής θεοκρατίας, αντιπαραθέτουν το σκληρό τους ρωμαϊκό δίκαιο, την επιβλητική τους ρωμαϊκή Σύγκλητο. Και με το ξίφος τους ξεκαθαρίζουν την Ιταλία από τους Ετρούσκους (και σ' αυτό διακρίνεται ιδιαιτέρως ο μεγάλος Σύλλας) και από τους Καρχηδονίους, πάντοτε μετά από πρόκληση των τελευταίων. Παρά ταύτα η αριθμητική ανωτερότης, η παράδοση και η συνήθης διεθνιστική ενότης όλου του σκυλολογιού των απατεώνων και κατεργαρέων, εισέδυσε διαβρώνοντας όλο και περισσότερο την τιμημένη ζωή της αρχαίας Ρώμης, τόσο περισσότερο πλατειά, όσο αυτή συμπιεζόταν, για τη διάσωση των ιδίων αξιών της, για να απλώσουν το χέρι στον μαρασμό των λαών της Μεσογείου. Η Ρώμη ιδίως δεν μπόρεσε να νικήσει τον οιωνοσκόπο και τους οιωνούς. Ο ίδιος ο Σύλλας συνοδευόταν από τον οιωνοσκόπο Ποστούμιο και αργότερα ο Ιούλιος Καίσαρ από τον Σπουρίννα. Ο Μπούρκχαρτ είχε ήδη μία υπόνοια αυτών των γεγονότων που τώρα είναι διακριβωμένα και εν τούτοις, παρασιωπημένα από τους δικούς μας κοσμοπολίτες «Ετρούσκους». Γράφει πράγματι στην «Ιστορία του ελληνικού πολιτισμού»:

«΄Οταν όμως αργότερα στη Ρώμη, με την αποχαλίνωση όλων των παθών, προς το τέλος της Δημοκρατίας, επανεμφανίζεται με φρικτή όψη η ανθρωποθυσία, όταν γίνονται οιωνοσκοπίες στα σπλάχνα σφαγμένων μωρών, όπως έκανε ο Κατιλίνας και ο Βατίνιος (Κικέρων, In Vatin. 6), αυτό δεν έχει να κάνει, ελπίζομεν, με την ελληνική θρησκεία ή τον υποτιθέμενο Πυθαγορισμό του Βατινίου. Οι αγώνες των μονομάχων εν τούτοις, προς τους οποίους η Ελλάς έτρεφε μία συνεχή αποστροφή, προήρχοντο από την Ετρουρία, κατά πρώτον, ως μέρος της κηδείας ευγενών νεκρών». Εδώ περιλαμβάνεται καθαρά η αναγνώριση, ότι και η ανθρωποθυσία επίσης ήταν «θρησκευτική» κληρονομία των Ετρούσκων. Ο Ετρούσκος ιερεύς Βολγάσιος, ο οποίος με την ευκαιρία της ταφής του Καίσαρος αναγγέλλει εν εκστάσει τον τελευταίο αιώνα του ετρουσκικού κόσμου, ήταν μόνο ένας από τους τόσους που κυριαρχούσαν στη ζωή της Ρώμης και χρησιμοποιούσαν τις σοβαρές στενοχώριες του λαού χάριν του πνεύματος της Μ. Ασίας. ΄Οταν ο Αννίβας ευρίσκετο προ των Πυλών της Ρώμης, αυτοί οι οιωνοσκόποι διεκύρητταν ότι μία νίκη θα ήταν δυνατή μόνο εάν επανήρχετο η λατρεία της «Μεγάλης Μητέρας». Μετέβησαν πραγματικά στην Μ. Ασία για να πάρουν αυτήν την θεότητα και να την μεταφέρουν στη Ρώμη, ενώ η Σύγκλητος θα έπρεπε να δεχθεί να πάει μέχρι τη θάλασσα με τα πόδια προς συνάντησή της. ΄Ετσι εισέδυσε ένα νέο, μεσανατολικό, ιερατείο, με την «μεγάλη ιερόδουλο» των Πελασγών ή την «αγαπημένη ωραία πόρνη της Νινευΐ» (Ναούμ, 3-4), στην αιωνία πόλη και εκατοίκησε στο σεβαστό Παλατίνο, έδρα της δημιουργικής σκέψεως του αρχαίου ρωμαϊκού πολιτισμού. Ακολούθησαν οι συνήθειες «θρησκευτικές» πομπές, ίδιον της Μ. Ασίας, αλλά οι φρενιασμένοι συμμετέχοντες αναγκάσθηκαν αργότερα να περιορισθούν σε περιοχές μέσα στα τείχη των ναών, για να διασωθούν από την αγανάκτηση του καλυτέρου μέρους του λαού. Ο «HARUSPEX» νίκησε, ο ρωμαίος Ποντίφηξ αναδεικνύεται άμεσος διάδοχός του, ενώ η κυριαρχία του ναού, το κολλέγιο των καρδιναλίων, αναπαριστά μία ανάμειξη του ιερατείου των ετρουσκο - συρο - μεσανατολιτών και των Ιουδαίων με την «Βόρειο» (Nordic) Σύγκλητο της Ρώμης. Σ' αυτόν τον ετρούσκο Haruspex ανάγεται ακόμη και τώρα η «δική μας» αντίληψις της μεσαιωνικής ζωής, εκείνη η τρομερή μαγική πίστις, εκείνη η «τρέλλα της μαγγανείας», της οποίας θύματα έπεσαν εκατομμύρια δυτικοί και η οποία δεν εξαλείφθηκε ούτε καν με το «κυνήγι των μαγισσών», αλλά που συνεχίζει ακόμη χαρούμενα να επιζεί στην εκκλησιαστική φιλολογία, έτοιμη ανά πάσα στιγμή να εκβρασθεί ανοιχτά. Εκείνες οι εμφανίσεις φαντασμάτων, που όχι σπανίως αναστατώνουν τους γοτθικούς καθεδρικούς ναούς ξεπερνούν κατά πολύ το φυσικά αλλόκοτο. Ακόμη και στον Δάντη, μεγαλοπρεπώς απεικονιζόμενη, ξαναζεί η μπασταρδεμένη ετρουσκική αρχαιότης: η Κόλαση με τον βαρκάρη της, με το στύγιο βάλτο της, με τις Πελασγικές Ερινύες που διψούν για αίμα, με τον κρητικό Μινώταυρο, με τους δαίμονες με την απεχθή όψη πουλιών να βασανίζουν τους αυτόχειρες, με το τρομερό ον αμφιβίου μορφής με όνομα Γερίων. Οι καταραμένοι τρέχουν εδώ σε μία πυρωμένη έρημο κάτω από βροχή πυρίνων νιφάδων, εγκληματίες γίνονται θαμνώδη φυτά που τα κατατρώγουν οι ΄Αρπυιες και κάθε φορά που σπάζουν τα κλαδιά τους, ξεπηδά αίμα και αιώνιοι θρήνοι. Εδώ μαύρες σκύλες ακολουθούν τους καταραμένους και τους δαγκώνουν προκαλώντας τους τρομερούς πόνους. Διάβολοι με κέρατα μαστιγώνουν τους απατεώνες και οι πόρνες βυθίζονται σε βρωμερούς λάκκους. Κλεισμένοι σε στενά βάραθρα οι σιμωνιακοί Πάπες κατατρώγονται μόνοι τους, τα σαπισμένα πόδια τους εκτίθενται σε οδυνηρές φλόγες και με στεντόρεια φωνή ο Δάντης υψώνει το θρήνο του εναντίον του παρηκμασμένου Παπισμού, της πόρνης της Βαβυλώνος.

Το ότι όλες αυτές οι αναπαραστάσεις της κολάσεως είναι ετρουσκικές το αποδεικνύουν πάνω απ' όλα οι ταφικές παραστάσεις της Ετρουρίας. ΄Οπως στο Μεσαίωνα στην εξωτερική όψη της «εκχριστιανισμένης Γης», παρουσιάζονται εδώ ως αναπαραστάσεις της αιωνιότητος, άνθρωποι κρεμασμένοι απ' τα χέρια που βασανίζονται με αναμμένα δαδιά και άλλα όργανα βασανιστηρίων. Οι Ετρούσκοι παριστούν τις φονικές Ερινύες της εκδικήσεως ως «πανάσχημες, με κτηνώδη φυσιογνωμία, αλλά και νεγροειδή όψη, μυτερά αυτιά, ανακατεμένα μαλλιά κ.λπ.». Μία παρόμοια Ερινύα με ράμφος πτηνού βασανίζει με τα δηλητηριώδη φίδια της τον Θησέα (πανάρχαιο μίσος εναντίον του θρυλικού νικητού των πρωταρχικών δαιμόνων της Αθήνας;), όπως παριστάται σε μία τοιχογραφία στον Τάφο του Δράκου στο Κορνέτο. Μαζί με τις Ερινύες αυτές δρουν εκείνοι οι φρικτοί ανδρικοί και θηλυκοί με φιδίσια πόδια, οι οποίοι ονομάζονται Τυφών και ΄Εχιδνα, με μαλλιά από φίδια. Κι ακόμη οι Ετρούσκοι ενδιατρίβουν με σαδιστική αγάπη σε όλες τις αναπαραστάσεις του μαρτυρίου, της δολοφονίας, της θυσίας, αφού η ίδια η σφαγή των ανθρώπων ήταν μία ιεροτελεστία που εκτιμάτο ιδιαιτέρως.

Στερημένος μουσικής ιδιοφυΐας, σχεδόν εξ ολοκλήρου αντιποιητικός, ανίκανος για μία ιδιαίτερη οργανική αρχιτεκτονική, χωρία καμμία κλίση προς μία αυθεντική φιλοσοφία, ο λαός αυτός της Μ. Ασίας, αφιερώνεται ολόκληρος με τη μεγίστη επιμονή στην παρατήρηση της πτήσεως των πτηνών και των εντοσθίων, καθώς και στην περίπλοκη άσκηση της μαγείας και της θυσίας. Τεχνικά σχεδόν ανίκανος, σχεδόν εξ ολοκλήρου αφιερωμένος στο εμπόριο, ενστικτώδης και επίμονος, δηλητηρίασε το ρωμαϊκό αίμα, μετέφερε στις Εκκλησίες τον τρομακτικό φανταστικό του κόσμο των κολασμένων μαρτυρίων του Υπερπέραν, ενώ οι τρομεροί κτηνανθρώπινοι δαίμονες του έγιναν σταθερά μέσα δράσεως του Παπισμού και κυριαρχούν στον εικαστικό κόσμο του «Μεσαιώνος» μας, δηλητηριασμένο από τη ρωμαϊκή εκκλησία, του οποίου ήδη η ζωγραφική παρέχει μία φρικιαστική εικόνα — ακόμη και στο βωμό του Isenheim, αφήνοντας τα ταξίδια στην κόλαση άλλων πλαστικών και εικαστικών καλλιτεχνικών έργων. Μόνο αφού αναγνωρισθεί αυτό το ξένο σώμα, αφού γίνουν συνειδητές οι αρχές του και χρησιμοποιηθεί η βούληση της αντιστάσεως, του ξεφορτώματος όλου αυτού του τρομερού κόσμου των φαντασμάτων, μόνο τότε θα έχουμε ξεπεράσει τον «Μεσαίωνα» και μαζί του θα έχουμε γκρεμίσει εσωτερικά τη ρωμαϊκή Εκκλησία, που είναι τόσο στενά συνδεδεμένη δια παντός με τα μαρτύρια της Κολάσεως.

Ολόκληρη η τρομερή μυσταγωγία της δαντικής Κολάσεως σημαίνει επομένως την εντυπωσιακή αναπαράσταση του μεσανατολικού - κτηνοετρουσκικού σατανισμού, ενωμένου με το χριστιανισμό. Παρ' όλα αυτά, στον Δάντη, δίπλα σ' αυτό το αγκάλιασμα που οφείλεται σε έναν υπερχιλιετή δαιμονισμό, διαφαίνεται αμέσως το γερμανικό πνεύμα να ξυπνά.

Στο Καθαρτήριο ο Βιργίλιος λέει στον Δάντη: «αναζήτησε την ελευθερία...». Αυτή ήταν μία φράση που αντέκρουε όλα τα πνεύματα, από τα οποία γεννήθηκαν κάποτε οι αναπαραστάσεις, μέχρις ότου ο Βιργίλιος τελικά μπορέσει να αφήσει ικανοποιημένο τον προστατευόμενό του, από τη στιγμή που απέκτησε ιδίαν δύναμη:

«Μην περιμένεις πια τα λόγια ή το νεύμα μου:
Δίκαιη, ελεύθερη και υγιής η θέλησή σου,
Και σφάλμα θάταν να μην πράττεις ότι προστάζεις» (Καθ. κζ΄ 139)

Αυτοί είναι οι δύο κόσμοι που σπαράσσουν τη μεσαιωνική καρδιά του καθορισμένου από «Βόρεια» (Nordic) στοιχεία ανθρώπου: η φοβερή μεσανατολική παράσταση της φοβερής κολάσεως, που που καλλιεργείται από την Εκκλησία και η επιθυμία του να είσαι «ελεύθερος, δίκαιος και υγιής». Μόνον εφ' όσον είναι ελεύθερος, ο Γερμανός μπορεί να είναι δημιουργικός και μόνο όπου δεν βασίλευε η μαγική μανία, ανεδύθησαν κέντρα ευρωπαϊκού πολιτισμού.

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

— Τα φυσικώ τω τρόπω προκύψαντα ηγετικά στελέχη της ομάδος/αλυσσίδας, είναι εκείνα που:

I. α) ορίζουν τις δραστηριότητες της ομάδος αυτής. Είναι δηλαδή εκείνοι, οι οποίοι ιεραρχούν το πρακτέον, νομοθετούν τον χώρο, και κινούν τις διαδικασίες του συνόλου.

β) Ορίζουν το είδος των ενεργειών προς επίτευξιν του πρακτέου, και τα πλαίσια του προϊόντος των ενεργειών.

γ) Ορίζουν το εύρος κινήσεως των δραστηριοτήτων της ομάδος, είναι δηλαδή υπεύθυνοι της εφαρμογής του Μέτρου.

II. Διαφυλάττουν τα κεκτημένα:

α) Από άλωσι ξένου παράγοντα: η καπηλεία των πνευματικών κατακτήσεων, η νοθεία της οικονομίας, η νοθεία του κοινωνικού συνόλου, η κατάκτηση ζωτικού χώρου από αλλότριους, είναι ένας συνήθης κίνδυνος ο οποίος ουδέποτε πρέπει να παραβλέπεται.

β) Από διάδοση σε αλλοτρίους. Είναι το μέγιστο έγκλημα. Πρβλ. στην κατά τους Αλεξανδρινούς χρόνους διάδοση των Ελληνικών φώτων προς Ανατολάς και όχι προς Βορράν που αποτελεί φυσική συνέχεια.

Πρβλ. επίσης, στην κατά τη σύχρονη εποχή διάδοση του Ευρωπαϊκου πολιτισμού σε αρκετές φυλές εγχρώμων, κλπ:

γ) Από εσωτερική πτώση οφειλόμενη σε αδράνεια και μη ορθή τήρηση των νόμων.

— Φροντίζουν δια την επαύξηση των κεκτημένων της ομάδας τους.

Το βασικότερό τους καθήκον αλλά και βασικός τους μοχλός επιτεύξεως του επιθυμητού είναι η ΠΑΙΔΕΙΑ.

— Με τον όρο ΠΑΙΔΕΙΑ, νοούμε την αγωγή (εσωτερική -εξωτερική) που θα διαπλάσει τα μελλοντικά στοιχεία της αλυσσίδας, καθιστώσα αυτά φορείς ολοκληρωμένους.

— Ο συνεχής αγών και οι αναζητήσεις, είναι χαρακτηριστικά των υγιών ηγητόρων.

III. Ρυθμίζουν την κατανομή των καρπών των αγώνων και αναζητήσεων, με βασικό γνώμονα την τριπλή πρόσδο, και δημιουργία.

Η διαφύλαξη της ψυχοπνευματικής και σωματικής υγείας των μελών της αλυσσίδας αυτής, είναι ο πρωταρχικός σκοπός της παιδείας, και το σημείον αναφοράς δια τους ηγουμένους της αλυσσίδας.

— Απαιτείται ΓΝΩΣΙΣ των συνθηκών, αμεσότητα στις πράξεις και γνησιότητα της εκφράσεως των μελών της αλυσσίδας.

— Η καθαρότητα της συνειδήσεως, η αμεσότητα του όντος, η γνώση των εσώτερων και η σχέση τους με τα εξώτερα, έχουν σα βασική προϋπόθεση την αφύπνιση.

Με τον όρο αφύπνιση νοούμε αφ᾽ ενός την κάθαρση από τα στοιχεία που αλλοιώνουν την προσωπικότητα (συνήθειες, αυτοματισμοί, διαφοροποιημένος τρόπος του σκέπτεσθαι κλπ.) αφ᾽ ετέρου, την δια της προμνημονευθήσης αγωγής επάνοδο στο χώρο των Αξιών, τη βίωσή τους, και την δι αυτών εξέλιξη.

Η παράδοση, δίνει την κλείδα στην επαφή με τον κόσμο, δίνει την κλείδα για τη Γνώση.

Εάν θεωρείται δύσκολο βήμα η απαλλαγή από τα κακώς κείμενα, τότε, πολύ δυσκολώτερο βήμα είναι η διατήρηση των καλώς κειμένων: Ο διαρκής νόμος της φθοράς, δεν αφήνει περιθώρια για αδράνεια. Ποτέ, δε μπορούμε να μιλήσουμε για μία συγκεκριμένη «νίκη» ποτέ δε μπορούμε να θεωρήσουμε «κάποιο» στάδιο ή «κάποιο» μέρος της προσπάθειας της αλυσσίδας τελειωμένο. ΄Οσο διαρκεί η ζωή, όσο υπάρχει κίνηση, ΥΠΑΡΧΕΙ και ΑΓΩΝΑΣ.

Και εάν μία στιγμή αυτής της πορείας έχει ονομασθεί «νίκη», αυτό δεν πρέπει να έχει άλλο, από καθαρά ΔΙΔΑΚΤΙΚΟ χαρακτήρα.

Εάν ένας πόλεμος, ή μία εν γένει προσπάθεια της αλυσσίδας έχει επιτυχή έκβαση, τότε, ο αγώνας συνεχίζεται, ωσάν προ του χαρακτηριστικού αυτού γεγονότος. Πρέπει πάντοτε όμως, η μορφή του να είναι ανάλογη των εμποδίων: η ρύθμισή της και η προπορεία της έναντι των εμποδίων, είναι ένα από τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τον ΄Αρχοντα.

— Το κάθε μέλος, πρέπει να βιώσει την «τριπλή» πορεία του, και να αντιληφθεί πως ο αγώνας στο ένα στάδιο (πνευματικό) συνεπάγεται ανάλογο αγώνα στα άλλα (ψυχικό - σωματικό) πρέπει να βιώσει την ΄Ανοδο και να λάβει μέρος (αναγκαία κι ικανή συνθήκη) στον αγώνα για την ΄Ανοδο.

— Η νίκη στο νοητό κόσμο, εκφράζεται με αντίστοιχη πορεία στον υλικό κόσμο.

— Ο θάνατος στον υλικό κόσμο, δε συνεπάγεται ήττα στον πνευματικό χώρο: Η τήρηση των Αρχών και η συνεχής πίστη στις Αξίες, ΕΙΝΑΙ ΝΙΚΗ.

— Ο πολεμιστής του πνεύματος πρέπει να είναι και πολεμιστής του σώματος, και τ᾽ ανάπαλιν.

— Το κάθε δημιούργημα, (υλικό ή πνευματικό) πρέπει να είναι προϊόν ολοκληρωμένης κινήσεως, πρέπει να είναι προϊόν συνειδητοποιημένου δημιουργού. Η ανάλωση ενεργείας σε άσκοπες κινήσεις έχει βαρύτατες επιπτώσεις στη μετέπειτα πορεία της αλυσσίδας.

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

ΤΟ ΘΕΜΑ ΤΩΝ ΑΜΒΛΩΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ ΑΣΤΩΝ — ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

΄Ενα σοβαρότατο θέμα που απασχολεί, ως γνωστόν, τελευταίως στήλες εφημερίδων και την «κοινή γνώμη», το θέμα των αμβλώσεων, απεκάλυψε σε όλο της το μεγαλείο την δημοκρατική και την μαρξιστική τύφλα, αλλά κυρίως την υποκρισία, στην οποία Ομνύουν οι δύο παραφυάδες του εβραϊσμού.

Τη στιγμή που ο δημογραφικός θάνατος του έθνους μας είναι πλέον πραγματικότης, έρχονται οι δημοκράτες βολευτές να ψηφίσουν νόμο υπέρ της λεγομένης «νομιμοποιήσεως» των αμβλώσεων. Ζητούν δηλαδή να αναληφθεί επισήμως και εξόδοις της Πολιτείας, η επιχείρηση μαζικής δολοφονίας αυριανών Ελληνοπαίδων, την ίδια στιγμή που με άφατη γελοιότητα τρέχουν, οργανώνουν συναυλίες ή κάνουν εράνους για να ταΐσουν τα περισσευούμενα αραπάκια της Αιθιοπίας, που είναι «τα κακόμοιρα, άνθρωποι και αυτά», προφανώς διότι «έχουν ένα στόμα, δύο μάτια, δυο αυτιά κ.λπ., όπως και μεις», και όπως και οι χιμπατζήδες, οι γορίλλες και τα υπόλοιπα ζώα της ζούγκλας.

Ας δούμε όμως μια στιγμή τα επιχειρήματά τους.

Πρώτο επιχείρημα, το οποίο ενστερνίζονται και κομματίδια της λεγομένης «δεξιάς», καθώς και ο κατάπτυστος Πρόεδρος του ΙΣΑ (ο οποίος προφανώς προτιμά την προσευχή του Μαϊμονίδη από τον όρκο του Ιπποκράτους):

«Αφού γίνονται τόσες χιλιάδες, γιατί να μην τις νομιμοποιήσουμε, να τις ελέγχουμε κιόλας στατιστικώς!»

Θαυμάστε αντίληψη περί δικαίου, ανταξία της φυλής των Μπαντού! Μα τότε να νομιμοποιήσουμε την χρήση ηρωίνης, αφού είναι τόσο διαδεδομένη, τις κλεψιές, επειδή είναι πλέον τόσο συχνές και βεβαίως την φοροδιαφυγή (αλλά ξεχάσαμε, όταν πρόκειται για χρήμα, δεν παίζουμε). Ο Νόμος, κύριοι, πρώτον διδάσκει και κατόπιν κολάζει.

Δεύτερο επιχείρημα, προσφιλές στις διάφορες συμπλεγματικές, κακάσχημες, ανέραστες, γεμάτες ανομολόγητους πόθους φεμινίστριες, καθώς και στις άλλες που κατέστησαν την μήτρα τους σπόγγον Καλύμνου από τις πολλές εκτρώσεις και τώρα θέλουν να νομιμοποιήσουν τη βρωμοσυνείδησή τους:
«Η γυναίκα να ορίζει το σώμα της»!!

Και ποιός την εμπόδισε; Και ποιό είναι το σώμα της;

Δυστυχώς στις μέρες μας που βασιλεύουν οι ανεγκέφαλοι, το ευνόητο χρήζει επεξηγήσεων και ερμηνειών. Από πού και ως πού σώμα της γυναίκας το έμβρυο που κυοφορεί; Είναι από κάθε πλευρά ζωντανός οργανισμός με δική του οντότητα, δικό του κυκλοφοριακό σύστημα, εγκέφαλο κ.λπ., η δε αποβολή του δεν επηρεάζει την αρτιμέλεια της φέρουσας γυναίκας. Το έμβρυο, λοιπόν, **φιλοξενείται** *και δεν αποτελεί τμήμα της εγκύου, όπως το ήπαρ ή το στομάχι της. Μέχρι και διαφορετικό καρδιακό ρυθμό έχει. Αλλά για να είμαστε και αποστομωτικοί στα πλαίσια της σύγχρονης επιστήμης: Τα κύτταρα του εμβρύου ΕΧΟΥΝ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟ DNA από της μητρός και ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΝΟΣΟΛΟΓΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ.*

΄Οσον αφορά το σώμα της τώρα, υπάρχουν σήμερα αποτελεσματικώτατες μέθοδοι αντισυλλήψεως, που με μικρή θυσία λίγων ημερών ηδονής αποτρέπουν ένα έγκλημα και μία ταλαιπωρία της υγείας της ίδιας της γυναίκας.

Το αστείο, τέλος, της υποθέσεως είναι ότι αυτοί, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι η άμβλωση δεν είναι έγκλημα, διότι το έμβρυο δεν είναι «ζωή» ακόμη, είναι οι μαρξιστές, δηλαδή οι υλιστές, οι οποίοι δεν έχουν καν τη δικαιολογία ορισμένων «θρησκευομένων», ότι «η ψυχή μπαίνει στο παιδί μετά τη γέννηση» και άρα δεν πειράζει.

Το έμβρυο όμως, τονίζουμε ξανά, από τη φάση του γονιμοποιημένου ωαρίου ακόμη, από τη στιγμή της συλλήψεως δηλαδή, αποτελεί έναν εν δυνάμει άνθρωπο, όπως και το γεννημένο παιδί, αφού και αυτό, όπως και οι ενήλικες, μοιράζεται μαζί του την αβεβαιότητα της ζωής ή του θανάτου.

Και επειδή μπορεί να διερωτηθείτε, τι προτείνουμε εμείς, οι Εθνικοσοσιαλιστές, για τη λύση του, πράγματι υπαρκτού, προβλήματος, θα σας πούμε:

Απαγόρευση δια ροπάλου κάθε αμβλώσεως επί ποινή κατηγορίας του διαπράξαντος ιατρού και της μητρός δια φόνον εκ προμελέτης και μάλιστα ιδιαζόντως ειδεχθή (σφαγιάζεται το έμβρυο). Εξαιρούνται (εννοείται, δεν είμαστε Ιεχωβάδες), οι περιπτώσεις κινδύνου της ζωής της εγκύου ή διαπιστωμένης δια προγεννητικού ελέγχου ανωμαλία του εμβρύου (τερατογενέσεις, μογγολάκια κ.λπ.), όποτε η άμβλωση θα είναι νόμιμος και θα γίνεται εξόδοις της Πολιτείας. Αυτό άλλωστε συμβαίνει και τώρα, ευτυχώς. Το ίδιο θα ισχύει και δια τα προϊόντα βιασμού έμβρυα (αποδεδειγμένου).

Τα τεράστια κονδύλια που θα διατίθεντο για την κάλυψη των εκατοντάδων χιλιάδων αμβλώσεων, να διατεθούν για επιδόματα για κάθε τέκνο (παράλληλα με τη φορολόγηση των ανυπάνδρων και ατέκνων, που θα αποφέρει και άλλους πόρους γι᾽ αυτά, αλλά θα αποτελεί και κίνητρο), καθώς και για την ανάλυψη από το κράτος της φροντίδος για τα παιδιά που οι γονείς τους ή οι μητέρες τους δεν μπορούν ή δεν θέλουν (για ειδικούς λόγους που θα εξετάζονται) να αναλάβουν.

Θέσπιση ειδικών τιμών γι᾽ αυτά τα «παιδιά της Πολιτείας». «Παιδιά του ΄Εθνους», καθώς και προνομίων, ώστε να αποτραπούν τυχόν ψυχολογικές και κοινωνικές επιπτώσεις της «οικογενειακής» καταστάσεώς των.

Θέσπιση βραβείων και ειδικών προνομίων για πολύτεκνες μητέρες, έστω και στα πλαίσια του ως άνω θεσμού των «Τέκνων της Πολιτείας».

Τέλος, υπάρχουν και για τους επιμένοντες οι λύσεις της ορθής αντισυλλήψεως. ΄Ενας ιατρός θα μπορούσε να τις παραθέσει καλύτερα από μας.

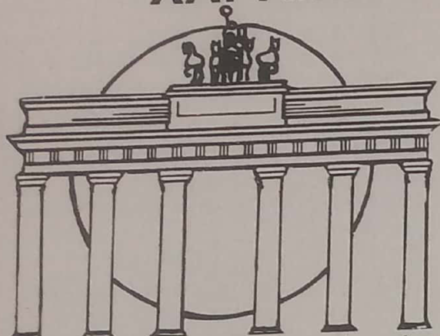
Πιστεύουμε ότι μετά από τόσες εναλλακτικές λύσεις, ουδείς θα τολμά να διαμαρτυρηθεί για την ποινική δίωξη των ενεχομένων σε αυτό το υπαγορευόμενο από τους γνωστούς κύκλους, έγκλημα. Σ᾽ αυτήν την αισχρή παιδοκτονία, που προάγεται μέσα στα πλαίσια του προδιαγεγραμμένου σχεδίου αφανισμού της Αρίας Φυλής, ώστε να επιτευχθεί ευκολώτερα η κυριαρχία του αιωνίου Ιούδα.

Ας μην παρασυρθούμε δε από τους γνωστούς επίπλαστους δυϊσμούς που χρησιμοποιεί ο Εβραϊσμός για να επιβάλλεται, τύπου δεξιάς και αριστεράς, αφού είναι η Δεξιά Βέιλ που επέβαλλε τη νομιμοποίηση των αμβλώσεων στη Γαλλία. Η κ. Βέιλ, βέβαια, είναι γνωστής φυλετικής ταυτότητος.

Οι αμβλώσεις είναι ένα ακόμη βήμα, μαζί με την προώθηση των ανωμάλων μορφής ερωτικής συνευρέσεως, της ομοφυλοφιλίας, της απομακρύνσεως της γυναίκας από το σπίτι, της διαμορφώσεως του τύπου της «ανεξαρτήτου» γυναίκας που δεν θέλει παιδιά κ.λπ., για την αριθμητική αποδυνάμωση της Φυλής μας, αλλά και την ποιοτική της αποδυνάμωσης, εμμέσως, από τη μείωση των δυνητικοτήτων της, αφού όσο περισσότεροι ΄Αριοι, τόσο περισσότεροι ανασυνδυασμοί του πλούσιου σε Χαρίσματα Φυλετικού Υλικού μας.

ΗΝΙΟΧΟΣ

ΧΑΡΑΜΑ ΣΤΟ ΒΕΡΟΛΙΝΟ

Στη δυτική πλευρά του Βερολίνου, πίσω απ᾽ τη γέφυρα του Pikelsdorf, ο θόρυβος μέσα απ᾽ τη φωτιά της μάχης ακούστηκε πιο έντονος. Δυο λαχανιασμένα παιδιά στρίβοντας στη γωνιά του δρόμου έπεσαν κατά λάθος πάνω σ᾽ έναν ηλικιωμένο μαχητή που τα κοίταζε απορημένος. Δίχως να σταματήσουν, κείνα συνέχισαν να σέρνονται λαβωμένα. Ο Karl έκανε για μια στιγμή να σκεφτεί, γύρισε προς τη μεριά του φίλου του και μια γκριμάτσα αγανάκτησης χαράχτηκε στο πρόσωπό του. Τέντωσε τα νεύρα του κι αφουγκράστηκε. Τα γρήγορα βήματα των Σοβιετικών ακούγονταν όλοένα και πιότερο. Η καρδιά του κόντευε να σπάσει. Ανέβηκε με δυσκολία το πεζοδρόμιο, ενώ ταυτόχρονα έσυρε μαζί του και τον πληγωμένο συντροφό του, ένα μικροκαμωμένο ξανθωπό αγόρι γύρω στα 12 χρόνια. Το τρεμάμενο χέρι του άδραξε την πόρτα του σπιτιού με τ᾽ όνομα Fischerman και τη χτύπησε δυνατά. Δεν απαντούσε κανείς.

«Για τ᾽ όνομα του Θεού, είναι ανάγκη, ανοίξτε γρήγορα. Μας κυνηγούν οι εχθροί». Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν κομματιάζοντας λίγο - λίγο την καρδιά του, έπαψε να σκέφτεται, είχε αφεθεί στο πεπρωμένο όταν ξάφνου... ΄Ενας υπόκωφος ήχος έτριξε κάτω απ᾽ τη μισάνοιχτη πόρτα καθώς το φοβισμένο πρόσωπο της γυναίκας ξεπρόβαλε απ᾽ αυτήν. «Κρύψτε μας, οι Ρώσοι θα μας σκοτώσουν». Τα θολωμένα της μάτια περιεργάστηκαν ταχύτατα τους δυο φυγάδες που την παρακαλούσαν. Στο μπράτσο του ενός ανακάλυψε τη μαύρη σβάστικα μέσα σ᾽ έναν κατάλευκο ρόμβο. ΄Επαιξε τα χείλη της σ᾽ ένα ρυθμό σιχασιάς και κοίταξε τριγύρω.

«Ναζί...!»

Το ματωμένο αγρίμι ψέλλισε με πόνο: «Βοηθήστε μας. Είμαστε πατριώτες. Είμαστε Γερμανοί».

Η φωνή ακούστηκε πικρόχολη μαζί με το βρόντο της πόρτας που έκλεινε δυνατά: «Είστε Φασίστες».

Το χέρι του Karl έδειχνε να μένει ολομόναχο, κενό, στημένο σε μια μάταιη προσμονή στον αέρα. Γύρισε άοπλος προς το φίλο του στρέφοντας την πρώην ικετευτική του παλάμη στο χαιρετισμό της νεολαίας. Τα χείλη τους ενώθηκαν μελωδικά με τον ίδιο σκοπό μπροστά απ᾽ τις σταχτιές φιγούρες που διακρίνονταν στην απέναντι γωνία.

«΄Ενας νέος λαός ανατέλλει...». Τα ρώσικα αυτόματα κροτάλισαν τη μανία της ασιατικής εκδίκησης και του θανάτου καθώς δυο μικρά σπουργίτια - μαχητές σωριάζονταν ματωβαμένα στο έδαφος. Για κάποιες μέρες ακόμα τούτος ο θανατηφόρος ήχος αντιλάλησε στους δρόμους του Βερολίνου, πέρασε απ᾽ τ᾽ αυτιά των νεκρών υπερασπιστών, για να χαθεί και να στοιχειώσει κάτω απ᾽ τα ερείπια της βασανισμένης πόλης.

Για κάποια χρόνια ακόμη ο απόηχος έμεινε, έτσι, σιγανός κι απαλός ώστε να συνοδεύει τις φωνές και τη μουσική της μπάντας στην ετήσια επέτειο για το τέλος του πολέμου. Ο περισσότερος απ᾽ τον κόσμο σπρωχνόταν μεταξύ του για να φτάσει πιο κοντά στην παρέλαση και ν᾽ ακούσει τα σχόλια για την ειρήνη. Εκτός από λίγους αδιάφορους, πολλοί έδιναν το παρόν τους σε κείνη τη «γιορτή», ενώ άλλοι πάλι πιο ηλικιωμένοι, σκεφτικοί, έφερναν στο νού τους αναμνήσεις απ᾽ τα χαμένα αγαπημένα τους πρόσωπα. Συγκεντρωμένοι σε μια πλατεία, κρατώντας λουλούδια για τους νεκρούς τους, συζητούσαν σιγανά και δειλά για τα περασμένα. ΄Ενας γεράκος έσπρωξε μαλακά τους μπροστινούς του κι άνοιξε δρόμο για να ξεφύγει απ᾽ το πλήθος. Με βουρκωμένα μάτια κι αυτός, και το κεφάλι σκυμμένο σε μια έκφραση αδυναμίας, κίνησε και βηματίζοντας ελαφρά χάθηκε στους σκοτεινούς δρόμους της νύχτας. Κάμποση ώρα αργότερα, φτάνοντας στην άκρη της πόλης, μπήκε εξουθενωμένος στο σπίτι του. ΄Ηταν ένα μικρό μα εντελώς προσεγμένο σπιτάκι. Πλησίασε στο pick-up, έβαλε κάποιον δίσκο και πήγε στο λουτρό. Οι ήχοι των Waffen SS γέμισαν τη μικρή έκταση του σπιτιού κι ο γέρος ξαναβούρκωσε. Για μια στιγμή συγκρατήθηκε κι αφού πλύθηκε, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη μ᾽ ένα παγερό βλέμμα αυτοέλεγχου. ΄Αρχισε να ξυρίζεται προσεκτικά. Περιποιήθηκε το πρόσωπό του, άλλαξε δίσκο κι ακούμπησε στο κρεβάτι. ΄Ηταν ολομόναχος. Δίχως φίλους, δίχως συγγενείς· ίσως να θρηνούσε κι αυτός κάποιον γιο, κάποιον αδελφό, ίσως... Οι «Βαλκυρίες» έσπασαν τη σιγαλιά της νύχτας, τα μάτια του γέρου έκλεισαν και ξεκουράστηκε για λίγες ώρες.

Ξύπνησε πριν χαράξει. ΄Αναψε το φως του δωματίου κι ερεύνησε το χώρο. Οκτώ και μία σφαίρες γύρω απ᾽ το πιστόλι. Καμιά φωτογραφία, πουθενά κάποιος γνωστός, κάποιος αγαπημένος, τίποτα. Σηκώθηκε ψύχραιμα. Βγήκε στο μικρό μπαλκόνι κι αφού εναπόθεσε το χέρι του στο κλουβί, ελευθέρωσε την καρδερίνα που πέταξε μακριά. Γύρισε, χάιδεψε τη σκονισμένη μαύρη φορεσιά, τη ξεδίπλωσε μ᾽ ευλάβεια. Ντύθηκε. Η πόρτα έκλεισε ελαφρά και κατέβηκε τα σκαλοπάτια βγαίνοντας στο δρόμο. Περπατούσε μέσα στο κρύο σκοτάδι με σταθερότητα. Οι κινήσεις του ήταν άψογες. Πέρασε απ᾽ την παλιά γέφυρα, βγήκε στα στενά κι έξαφνα ανατρίχιασε ολόκληρος· μια μακρόσυρτη βουή οδύνης κι ηρωισμού έφτανε στην ψυχή του. ΄Ακουγε τον «απόηχο».

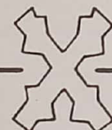
Ανέβηκε στο πεζοδρόμιο κι είδε με την κόγχη του ματιού του στον τοίχο ενός σπιτιού κάποιο παλιό μισοσβησμένο σύνθημα. Συγκεντρώθηκε για να το διαβάσει. Η ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΩΡΑ ΕΙΝΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ ΠΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ. Προχώρησε. Κράτησε την αναπνοή του και χτύπησε την πόρτα με σιγουριά. Επέμενε. Μια ωχρή φυσιογνωμία ξεπρόβαλε από μέσα. Σήκωσε το χέρι του. ΄Ηταν ανέκφραστος.

«Η κυρία Fischerman;»

«Ναι, μα ποιός είναι τέτοια ώρα;»

Το Luger ξέρασε τη φωτιά του οκτώ φορές απανωτά κατάστηθα στη γυναίκα. Ο γέρος γύρισε την απόκοσμη γκρίζα ματιά του προς τη μεριά της γέφυρας κι αντίκρυσε το ροδοκίτρινο χρώμα της αυγής στο χάραμα της ημέρας. Χαμογέλασε. Δυο πύρινες νεανικές σκιές χαλάρωναν το σκοτάδι. Πρόλαβε να ψελλίσει: «΄Ενας νέος λαός ανατέλλει...!»

ΦΑΕΘΩΝ

Legion Wallonie

Δυο μεγάλα γεγονότα σχετικά με τον προσφορά των Βέλγων στην Ευρωπαϊκή υπόθεση έρχονται στο νου μας κάθε Μάρτιο.

Το πρώτο είναι η αναχώρησις στις 10 Μαρτίου 1942, από τις Βρυξέλες, εντός τάγματος νέων εθελοντών για το DONETZ, όπου θα συναντούσαν τους συντρόφους των της «LEGION WALLONIE».

Οι περισσότεροι δεν είναι παρά μόλις δέκα έξι - δέκα επτά χρόνων· τρεις μάλιστα από αυτούς έχουν αλλάξει τα χαρτιά τους, μη ξεπερνώντας τα δέκα πέντε χρόνια.

ΑΥΤΟΙ είναι το πιο εκλεκτό, το πιο καθάριο, το πιο υπέροχα ιδεαλιστικό κομμάτι του Βελγικού Λαού.

Αρχηγός τους ο JOHN HAGEMANS: ποιητής, ζωγράφος, ένας εμπνευσμένος άνθρωπος. Θα σκοτωθεί στα βάθη του Καυκάσου τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς. Οι DE GOYES, MOREAU, NEUTELERS, POCLS, LAFORGES, GRUNELLES και εκατοντάδες άλλοι, θα δώσουν μια νέα φλόγα, μια νέα ελπίδα, μέσα από αυτήν την εξαιρετική Νεολαία στην παλιά και ένδοξη Λεγεώνα, η οποία μόλις βγήκε από έναν χειμώνα τρομερών μαχών και εξοντωτικών στερήσεων μέσα σε ατέλειωτα χιόνια και παγετούς που άγγιζαν τους —45° C.

Αυτοί οι Νεαροί μαζί με τους Βετεράνους Στρατιώτες της Λεγεώνας θα κατακτήσουν τον Μάιο τις ακτές του DNIESTER κοντά στο ISIUM, αφού κερδίσουν τη μάχη στο CHARCOV.

Μαζί με τους Ευρωπαίους συναγωνιστές θα κυριέψουν στη συνέχεια τις μεγάλες εύφορες πεδιάδες του DON, θα διαβούν αυτό το πελώριο ποτάμι, θα διασχίσουν όλο το KOUBAN, θα φθάσουν στο ARMAVIR και στο MAIKOP, και τον Αύγουστο του 1942 θα φθάσουν στα άγρια βουνά του Καυκάσου μετά από χίλια εκατό χιλιόμετρα νικηφόρων επιχειρήσεων.

Το καινούργιο αυτό τάγμα των νεαρών θα διαπρέψει και θα αποτελέσει στη συνέχεια τη μεγάλη παρακαταθήκη της μονάδος των Βέλγων Εθελοντών για μελλοντικούς αξιωματικούς, χωρίς διακοπή! Στην αρχή ήταν Τάγμα, μετά Σύνταγμα, Μεραρχία στη συνέχεια!

Το δεύτερο είναι, ότι το Μάρτιο του 1944, η δίκαιη δόξα του επιθετικού Συντάγματος WALLONIE στο TCHERCASSY είχε τεράστια απήχηση σ᾽ ολόκληρη την Ευρώπη.

Ο LEON DEGRELLE πολιορκείται στο Βερολίνο από εκατοντάδες δημοσιογράφους. Οργανώνουν προς τιμήν του μια μεγάλη συνάντηση στο Παρίσι, στο PALAIS DE CHAILLOT όπου συγκεντρώνονται 10.000 ενθουσιώδεις νέοι Γάλλοι.

Η Βελγική εφημερίδα «ΤΟ ΕΡΓΟΝ» φέρει σαν πρωτοσέλιδο κύριο άρθρο με μεγάλα γράμματα: «Ο LEON DEGRELLE ετίμησε επάξια το Βέλγιο».

«Οι Στρατιώτες μου και εγώ», διορθώνει ο DEGRELLE.

Οι Βαλλώνοι του TCHERCASSY ετίμησαν με όλους του τρόπους τη Βελγική παράδοση που θέλει να φέρει σα χαρακτηριστικό γνώρισμα το Στρατιωτικό θάρρος.

Στα 1945 Η Νέα Επαναστατική Ευρώπη λυγίζει και οι Βέλγοι ξεχνούν γρήγορα τις θυσίες που κάνανε γι᾽ αυτούς οι εθελοντές του Ανατολικού μετώπου.

Πολλές χιλιάδες από αυτούς πέθαναν στο πεδίο της μάχης, πιστοί στο πιο ανιδιοτελές ιδανικό.

Ακόμη και αν είχαν, όπως λένε ωμά οι υλιστές, «στοιχηματίσει σε λάθος άλογο», προσφέρανε τα νειάτα τους και το αίμα τους για τους συμπατριώτες τους.

Σ᾽ αυτούς τους επιλήσμονες και αγνώμονες, είναι χρήσιμο να θυμίσουμε τον Απρίλιο, την υποδοχή που είχαν, στις 2 Απριλίου 1944, οι ΄Ηρωες του TCHERCASSY, επιστρέφοντας στην πατρίδα τους, για σύντομη ανάπαυση.

Πάνω σε άρματα και σε εκατοντάδες άλλα οχήματα μάχης, σε μια ατέλειωτη σειρά δεκατεσσάρων χιλιομέτρων, αφού διασχίσαν ένα κομμάτι της Φλάνδρας και όλη τη Βαλλωνία, είχαν μια ένδοξη υποδοχή στις Βρυξέλλες, από ένα χείμαρρο 100.000 ανθρώπων.

Αμέτρητα φωτογραφικά και κινηματογραφικά ντοκουμέντα το καταμαρτυρούν. Τους ραίνουν από παντού με λουλούδια και στεφάνωναν τα άρματα τους. Ούτε μια κραυγή λύπης. Το Βέλγιο αναγνώριζε και επικροτούσε τα παιδιά του.

Το λιγότερο αναγνώριζε ότι ήταν αναγκαίοι, ότι η δόξα τους θα μπορούσε να είναι πολύτιμη εάν η Νέα Ευρώπη κατόρθωνε να υπερτερήσει των Σοβιετικών.

΄Οταν χάρις στην εγκληματική υποστήριξη των Η.Π.Α., οι μπολσεβίκοι καταφέρανε να κυριέψουν και να σκλαβώσουν τη μισή Ευρώπη, οι ΄Ηρωες που «είχανε στοιχηματίσει σε λάθος άλογο» μετατράπηκαν αυτοστιγμή σε ενοχλητικούς μάρτυρες.

΄Ετσι τους μεταχειρίστηκαν σαν τέρατα, τους δολοφόνησαν, τους κρέμασαν, τους βασάνισαν κατά εκατοντάδες.

Θα περνούσανε χρόνια ολόκληρα στις φυλακές ενός πολιτικού συστήματος άγριου μέχρι βαρβαρότητας.

΄Ηταν η ακατονόμαστη εποχή, όπου μια ψεύτικη «δικαιοσύνη» συγκέντρωσε φακέλλους ενάντια σε περισσότερους από 800.000 Βέλγους.

Τα χρόνια περάσανε. Μετά από 41 χρόνια αυτοί που αγωνίσθηκαν το 1945 δεν είναι ίσως παρά ξεχασμένοι νεκροί, ή «ατιμασμένοι» ζωντανοί. Αλλά η Δόξα των εθελοντών του Ανατολικού μετώπου επιβίωσε παρ᾽ όλα αυτά. ΠΟΙΟΣ υπήρξε καλύτερος από Εκείνους; ΠΟΙΟΣ υπήρξε πιο ΄Αξιος;

Πικραμένη από την γενική μετριότητα η σημερινή Νεολαία, ξαναβρίσκει σ᾽ αυτούς, και μόνο σ᾽ αυτούς, στην ευγένεια και στη δόξα της εποποιίας των, κίνητρα για να πιστεύει, να ελπίζει, και να αγωνίζεται.

Eduard Drumont
ΕΝΑΣ ΓΑΛΛΟΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΣ

Εάν είναι για κάτι γνωστός ο Ντρυμόν είναι για τον αντισημιτισμό του. Το έργο του «η Εβραϊκή Γαλλία» έφθασε να γνωρίσει διακόσιες εκδόσεις και μια τεράστια δημοσιότητα στη Γαλλία. Ο Ντρυμόν διηύθυνε την επιθεώρηση «ο ελεύθερος λόγος».

Ο Εδουάρδος Ντρυμόν γεννήθηκε στο Παρίσι την 3η Μαΐου 1844· μετά από μια περίοδο εργασίας για να μπορέσει να συντηρηθεί αφιερώνεται στη δημοσιογραφία, εργαζόμενος στον «σύγχρονο». Ο Μωρράς στη «Γαλλική Δράση», θα γράψει: «Το εθνικιστικό υπόδειγμα γεννήθηκε σχεδόν εντελώς από αυτόν και ο Ντωντέ, ο Μπαρρές όλοι εμείς έχουμε αρχίσει το έργο μας κάτω από το φως του».

Τα πρώτα του βιβλία είναι ιστορικού χαρακτήρος «οι εθνικές εορτές της Γαλλίας» (1879), «το παλιό μου Παρίσι» (1879), «οι τελευταίοι των Τρεμολέν» (1879), «ανέκδοτα χειρόγραφα του Σαιν-Σιμόν» (1880), «ο θάνατος του Λουδοβίκου ΙΔ´» (1880).

Το 1886 δημοσιεύει το βιβλίο το οποίο τον έκανε περισσότερο διάσημο, τους δύο τόμους, της «Εβραϊκής Γαλλίας». Το βιβλίο δεν επιτυγχάνει και τα αντίτυπα παραμένουν στα βιβλιοπωλεία απούλητα, αλλά θα είναι ένα άρθρο δημοσιευμένο από τον ΜΑΝΙΑΡ, διευθυντή της «Φιγγαρό», που επιτίθεται κατά του έργου, εκείνο το οποίο θα προκαλέσει τη διακοπή της σιωπής εναντίον ενός βιβλίου τόσο εκρηκτικού. Σε λίγο διάστημα πωλούνται εκατό χιλιάδες αντίτυπα (η έκδοση η οποία ευρίσκεται στην κατοχή μου, του περασμένου αιώνος, φέρει την ένδειξη: 141η έκδοση). Ο Ντρυμόν έχει επίγνωση του ότι οι Εβραίοι αποτελούν ένα χωριστό έθνος και του κινδύνου τον οποίον αποτελούν για τις χώρες. Στη «διαθήκη ενός αντισημίτη» (1804) σημειώνει: «αυτό το βιβλίο είναι σαφώς και απλώς η προσωπική διαθήκη ενός αντισημίτη, το ημερολόγιο της σκέψεως και του αγώνος ενός ανθρώπου ο οποίος υπήρξε στη Γαλλία ο μυσταγωγός ενός μεγάλου κινήματος και ο οποίος αντιλαμβάνεται ότι η αναπόφευκτη πραγματοποίηση θα γίνει πιθανώς περισσότερο μέσω άλλου παρά μέσω αυτού». Ο Αρθούρος Μέγιερ, Εβραίος και δημοσιογράφος, προκάλεσε σε μονομαχία τον Ντρυμόν κατά τη διάρκεια της οποίας εκτύπησε με το αριστερό του χέρι το βραχίονα του Γάλλου, καρφώνοντας το σπαθί του στον μηρό του· υπήρξε ένα εθνικό σκάνδαλο. Οι επιθέσεις του Ντρυμόν έγιναν, η μια μετά την άλλη, οι αιτίες της δημοτικότητός του.

Το κύριο έργο του Ντρυμόν, λίγο γνωστό, είναι το «τέλος ενός κόσμου» (1888), εις το οποίο διατυπώνει το κατηγορητήριο του εναντίον της μεγάλης αστικής τάξεως και του συστήματος του γεννηθέντος το 1789, οικοδομηθέντος εις την καταλήστευση του εθνικού πλούτου από τους Ιακωβίνους.

«Η τελευταία μάχη» (1890) καταγγέλει εκείνους οι οποίοι αισχροκέρδησαν εις βάρος των Γάλλων φορολογουμένων ένεκα της υποθέσεως της διώρυγος του Παναμά. Μη έχοντας εκλεγεί στις εκλογές για την εθνοσυνέλευση εκλέγεται το 1898 στις βουλευτικές εκλογές του Αλγερίου, σχηματίζοντας στη βουλή την αντισημιτική ομάδα με 19 μέλη υπό την ηγεσία του.

´Αλλα δικά του έργα είναι: «για τον χρυσό, τον πηλό, το αίμα» (1896), «οι Εβραίοι εναντίον της Γαλλίας» (1899), «η Μασονική τυρρανία» (1899), και μια σειρά μέχρι το τελευταίο του «στον δρόμο της ζωής» (1914).

Ο Ντρυμόν εξέδιδε ένα περιοδικό «ο ελεύθερος λόγος», αντισημιτικό, αντικαπιταλιστικό και σοσιαλιστικό. ´Ηταν ο πρώτος ο οποίος εχρησιμοποίησε, σε αυτό το περιοδικό, τη λέξη «Εθνικοσοσιαλισμός» ως ένα σοσιαλισμό αντιμαρξιστικό και αντικαπιταλιστικό, ριζωμένο στις αρχές της φυλής, της γης, της πατρίδος και της θρησκείας. ´Ητο το έτος 1892. Ο Ντρυμόν είχε καταδικασθεί και κλεισθεί στη φυλακή. «Ζητούμε τον σχηματισμό μιας επιτροπής δικαιοσύνης», γράφει στον «ελεύθερο λόγο» το 1893, «η οποία θα κρίνει τις επιχειρήσεις τις πραγματοποιηθείσες από τους διευθύνοντες την ανώτατη διεθνή τράπεζα και η οποία πρέπει να επιστρέψει στο κοινωνικό σύνολο όλα όσα έχουν ληστευθεί από αυτό».

Με την ευκαιρία της «υποθέσεως Ντρέϋφους» ο Ντρυμόν μετατρέπεται σε πρωταγωνιστική μορφή, ξεσηκώνοντας τον απλό λαό και οργανώνοντας μια εξέγερση εναντίον όλης της καταστάσεως της σήψεως της Γαλλικής Δημοκρατίας. Η «Ουμάνιτε» ετόλμησε να υπαινιχθεί την εβραϊκή καταγωγή του Ντρυμόν, την οποία αρνήθηκε με μια μελέτη για τους προγόνους του, η οποία έφθανε μέχρι το 1605, μεταξύ των οποίων δεν υπήρχε κανένας Εβραίος. ´Εχοντας ιδρύσει τον «αντισημιτικό σύνδεσμο», έπρεπε πάντοτε να αγωνίζεται εναντίον πολυάριθμων εχθρών, οι οποίοι μάλιστα δεν του επέτρεψαν την είσοδο του στη Γαλλική Ακαδημία.

Ο Ντρυμόν απέθανε την 5η Φεβρουαρίου 1917 και ο θάνατός του επέρασε σχεδόν απαρατήρητος. Από το τεράστιο έργο του, που εξεδόθει στην εποχή του σε εκατοντάδες εκδόσεις, ημπορούμε να πάρουμε τα παραδείγματα δια το τι πρέπει να είναι ο εθνικιστικός πολιτισμός, ιδιαιτέρως αρμόζων στους ευρωπαϊκούς λαούς, και πέραν των ορίων καθε εβραιοποιήσεως.

Osvald Spengler
Η ΠΑΡΑΚΜΗ ΤΗΣ ΔΥΣΕΩΣ

Από τους κορυφαίους ερευνητές των βαθύτερων πτυχών της ιστορικής ζωής ο ´Οσβαλντ Σπέγκλερ ανήκει στη γενιά μεγάλων Ευρωπαίων διανοητών.

Η φιλοσοφία του, η συγκριτική μορφολογία των πολιτισμών και η εφαρμογή της στην ανάλυση της παρακμής του Δυτικού Πολιτισμού, αν και αρκετά πρόσφατη (1922) θεωρείται κλασσική. Η ιστορία για τον Σπέγκλερ δεν κλείνεται σε ποσοτικούς νόμους (μαρξισμός) ούτε έχει άμεση εξάρτηση με την αρχή της αιτιότητας· τα περιστατικά της μπορούν να ερμηνευθούν μόνο με το αίσθημα, την αναλογία και σε σύγκριση με τη συμμετοχή τους στη ζωή. Είναι «η φύση ζωντανή», απρόβλεπτο γίγνεσθαι, όπου η οργανική αναγκαιότητα της μοίρας —η λογική του

χρόνου—ανεξάρτητα από την αιτιώδη αναγκαιότητα του χώρου δημιουργεί τους πολιτισμούς.

Συνεπώς η θεωρία της ευθυγράμμου εξέλιξης της ιστορίας είναι απαράδεκτη για τον Γερμανό φιλόσοφο, που δεν τη θεωρεί άλλωστε Ευρωπαϊκή αλλά «δημιούργημα του σημιτικού αισθήματος εσχατολογικής αιτίας».

Οι πολιτισμοί, ζωντανές υπάρξεις ανώτερης μορφής, έχουν ένα πεπρωμένο κυκλικό. Γεννιώνται, αναπτύσσονται και πεθαίνουν περνώντας από ορισμένα βασικά στάδια κοινά για όλους και αναπτύσσοντας ιδιαίτερα χαρακτηριστικά αποκλειστικά δικά τους. Από τη στιγμή που ο άνθρωπος (σε άμεση εξάρτηση με τη φυλή του) νοιώθει την απέραντη μοναξιά του μέσα στο σύμπαν, τα φυσικά όρια της ζωής του και το προσεχές πεπρωμένο του, προσπαθεί δε να το υπερνικήσει, τότε δημιουργεί πολιτισμό. Ανάλογα με τη στάση και τα αρχέτυπα με τα οποία θα εξωραΐσει το εφήμερο και φευγαλέο για να το εξορκίσει και να το καθηλώσει. ´Ολες οι μετέπειτα εκδηλώσεις αυτού του πολιτισμού θα εξαρτώνται άμεσα απ᾽ αυτά τα αρχέτυπα. Αυτά προσδιορίζουν πλέον τις δημιουργικές ιδιότητές του και τον ξεχωρίζουν από τους άλλους. Απ᾽ όλες τις εκδηλώσεις αυτές μία είναι, κατά τον Σπέγκλερ, αυτή που χαρακτηρίζει περισσότερο και βαθύτερα τη συγκεκριμένη φυλετική ψυχή· η παράσταση του χώρου. Ο τρόπος δηλαδή που ένας πολιτισμός παρασταίνει το χώρο και όχι μόνο στη γεωμετρία του αλλά και στην καλλιτεχνία, στην πολιτική του οργάνωση, στους ναούς κλπ. είναι το θεμελιακό στοιχείο για να καταλάβουμε αυτόν αλλά και τις εκδηλώσεις του ως συνεξαρτήσεις απ᾽ αυτό.

Συνεπώς δεν υπάρχουν συγγένειες αλλά ούτε και επιδράσεις μεταξύ πολιτισμών διαφορετικών φυλών και όπου φαίνεται ότι υπάρχουν αφορούν τύπους και όχι ουσία. Μετά το στάδιο της συνειδητοποίησης ακολουθεί η ανάπτυξη όπου η φυλή σε ένα καθορισμένο χρονικό διάστημα —μια χιλιετία περίπου λέει ο Σπέγκλερ— κάνει πραγματικότητα το σύνολο των ικανοτήτων της στις τέχνες της, στην πολιτική, στη φιλοσοφία δημιουργώντας έναν καθορισμένο τύπο ανθρώπου.

Και τέλος έρχεται η παρακμή, το μηχανικό στάδιο του πολιτισμού, ο «μεταπολιτισμός». Είναι μια κατάσταση απολιθώσεως, τεχνική και εξωτερική όπου ο εσωτερικός σχηματισμός έχει συμπληρωθεί και η εξέλιξη σταματάει. Μολοταύτα αυτό δε σημαίνει πάντα την εξαφάνιση. Επί παραδείγματι οι πολιτισμοί της Κίνας, των Ινδιών, του Αραβικού κόσμου εξακολουθούν να υπάρχουν, αλλά είναι εκφυλισμένοι, χωρίς ψυχή, εσωτερικά νεκροί. Και υπάρχουν διότι λείπουν οι εξωτερικοί παράγοντες που θα τους εξαφανίσουν.

Μέσα απ᾽ αυτή τη φιλοσοφία, σε γενικότατες γραμμές, ο Σπέγκλερ αναλύει τον Ινδοευρωπαϊκό πολιτισμό και την παρούσα παρακμή του, αποπειράται δε «να μαντέψει την ιστορία» όπως λέει ο ίδιος στην εισαγωγή του βιβλίου του η «παρακμή της Δύσης». Το κύριο χαρακτηριστικό του είναι η παράσταση του άπειρου χώρου μαζί με μια αδιάκοπη, γεμάτη ένταση, λαχτάρα για το μακρινό και ανέφικτο. Το συναίσθημα αυτό υπάρχει σ᾽ όλες τις πολιτιστικές εκδηλώσεις του.

Στην αρχιτεκτονική με τις γοτθικές μητροπόλεις που με τις άπειρες αναλογίες τους παρασύρουν το μάτι προς τον ουρανό, στη ζωγραφική με την προοπτική που παραμορφώνει τα σώματα για να δείξει το βάθος, στη θρησκευτική μουσική με τη χρήση του αρμονίου που ο ήχος του είναι βαθύς και απροσδιόριστος και φυσικά στη λογοτεχνία και την ποίηση. Στην επιστήμη και στην τεχνική, με την ανάλυση του χώρου σε ν διαστάσεις, τον απειροστικό λογισμό, τη δύναμή που τείνει να διαλύσει την έννοια της ύλης, την κατάργηση του χώρου από τα μέσα συγκοινωνίας και επικοινωνίας, τους εξοπλισμούς, την κατάκτηση του διαστήματος· όλα αυτά είναι αποτελέσματα της Δυτικής Ψυχής για μια απεριόριστη δύναμη και κατάκτηση.

Αλλά ποιές είναι οι αιτίες που ο πολιτισμός αυτός οδεύει προς το τέλος του; Είναι η πτώση της παλαιάς elite και η άνοδος στην εξουσία της αστικής τάξης. Οι αστοί (που μόνο κατ᾽ όνομα αποτελούν τάξη αφού χαρακτηρίζονται από το τι δεν είναι και το τι δεν έχουν) σε μία ορισμένη στιγμή της εξέλιξης δυναμώνουν και επαναστατούν μεταχειριζόμενοι δύο όπλα· το χρήμα και το νου ξεκομμένο από το πνεύμα και τη ράτσα. Μέχρι την άνοδό τους, τον κόσμο αποτελούσαν εκείνα που ξέρουμε μαζί με εκείνα που δεν ξέρουμε. Τώρα αμφισβητείται κάθε άλλη πραγματικότητα εκτός από εκείνη που συλλαμβάνει η διάνοια.

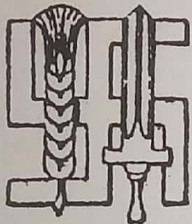
Είναι το στάδιο του «μεταπολιτισμού». Οι πόλεις μεγαλώνουν σε σημείο καταπληκτικό, η ευμάρεια και τα μηχανικά μέσα πληθαίνουν. Μια επιπόλαιη λάμψη τραβάει τους χωρικούς στην πόλη, όπου περιφέρονται, ξεριζωμμένοι χωρίς σκοπό, κυνηγώντας από τη μία μεν το καθημερινό ψωμί από την άλλη δε τον προσωρινό ερεθισμό των νεύρων (γήπεδα, κινηματογράφοι). Δεν έχουμε πια λαούς αλλά πληθυσμούς χωρίς ρίζα, χωρίς ψυχή. Ο κοσμοπολιτισμός αντικαθιστά την αγάπη της μητρικής γης, ο ψυχρός ρεαλισμός τον σεβασμό της παράδοσης, ο επιστημονικός αντιθρησκευτισμός την πηγαία πίστη. ´Εχουμε τον αγώνα των προλεταρίων γύρω από μισθολογικές απαιτήσεις που θυμίζει τον αγώνα του εξαθλιωμένου ρωμαϊκού όχλου για άρτον και θεάματα, τον συσχετισμό, τον σκεπτικισμό και τον κομμουνισμό, που αντιστοιχούν στις θεωρίες των Στωϊκών, των Κυρηνείων και των Επικουρείων, τη δημοσιογραφία που αντιστοιχεί στην αρχαία ρητορική.

Οι πολιτικοί γίνονται όργανα στα χέρια λίγων μεγιστάνων του πλούτου ενώ τα πλήθη είναι έρμαια των δημαγωγών που τα ερεθίζουν με λίγες χτυπητές λέξεις όπως δημοκρατία, ελευθερία, πρόοδος που από καιρό έχουν χάσει το νόημά τους. Το τελευταίο όνειρο και η μόνη δυνατότητα του μηχανικού αυτού «μεταπολιτισμού» είναι η επέκταση, ο ιμπεριαλισμός, πνευματικός και υλικός.

Ο καπιταλισμός και ο κομμουνισμός, θεωρητικά και πρακτικά ιμπεριαλισμοί, κλείνουν τον κύκλο της παρακμής της Δύσης. Ένας πολιτισμός τελειώνει για να παραχωρήσει τη θέση του σε έναν καινούργιο. Η μοίρα θα φτιάξει την Ιστορία μέσα από ασχημάτιστες δυνάμεις, που θα δημιουργήσουν ριζικές αλλαγές.

Οι Ευρωπαίοι με τις απεριόριστες δυνατότητες που έχουν σα φυλή σύντομα θα αρχίσουν καινούργιο κύκλο δημιουργίας. Μια πρώτη προσπάθεια που έγινε με τον Εθνικοσοσιαλισμό μας δείχνει την κατεύθυνση αυτής της νέας δημιουργίας. Το πολεμικό πνεύμα παραμένει για τον Σπέγκλερ αυτό που θα δώσει κίνηση στην Ιστορία —και είμαστε οι μόνοι που το έχουμε και το πιστεύουμε— εκείνος δε που το ξίφος του θα φέρει τη νίκη θα γίνει ο κύριος του τρομερού «παιχνιδιού».

Προφήτης του κινδύνου που περικλείει η τεχνολογική επανάσταση, ο Σπέγκλερ, προείπε δύο ακόμα κινδύνους που απειλούν τη Δύση· την παγκόσμια επανάσταση που έχει την αρχή της στην πάλη των τάξεων και την επανάσταση των εγχρώμων φυλών. Τα γεγονότα τον δικαιώνουν.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ — ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ

Λέγονται πολλά από το επίσημο κράτος, αγωνίζονται οι ποικιλογενείς και ποικιλόμορφοι σύνδεσμοι, σύλλογοι και οργανώσεις για να καταπολεμηθεί η επάρατη εξάρτηση της πατρίδας μας από τους κοσμοκράτορες (της Δύσης) τρισκατάρατους Αμερικάνους. Αντιμερικανισμός — παρωδία, με φανφάρες, πορείες, εκδηλώσεις και ψηφίσματα. Μεγαλόστομες κριτικές από τα πιο σημαντικά (αγορά του Αιώνα) μέχρι τα πιο αστεία(;) ζητήματα. Κατά τ᾽ άλλα, ευχολόγια και συναίνεση στις «συμμαχικές» ή ιδιοπαθείς απαιτήσεις του δυνάστη για να μην προσβληθεί ο τουρισμός. Φοβία μήπως οι ψοφοδεείς τουριστόβιοι «αλλαγμένοι» έλληνες πεινάσουν στο πρώτο αντιτουριστικό νεύμα του κλόουν - προέδρου.

Πέρα από πολιτικές τοποθετήσεις, μακριά από την όποια αξιοπρέπεια έχει απομείνει, με οδηγό το ενένδοτο εποχιακό συμφέρον δεξιοί κι αριστεροί περιμένουν το μαγικό σκουροπράσινο χαρτάκι με το πολλά υποσχόμενο όνομα. “In God we trust,, ο αστείος αφορισμός πάνω στο δολάριο. Αυτό το παράξενο ληθογόνο χάρτινο έμεσμα, που πραγματώνει την αίσθηση πλουτισμού, δίνει την ψευδαίσθηση της ασφάλειας και χαρίζει την αναισθησία των συνειδήσεων. Κι αναίσχυντα συνεχίζουν να μιλάν, όλα τα κατακάθια που ξεγελούν τούτο το λαό για τους «κακούς Αμερικανούς». Οι ίδιοι άνθρωποι με την απόλυτη ηθική αδυναμία να πολεμήσουν τον Εβραιοθρεμμένο λεπροφόρο Μολώχ των U.S.A. τολμούν να προτρέπουν σε αγώνες. Φιλελεύθεροι, μπολσεβίκοι, σοσιαλιστές και ανένταχτοι κρώζουν σα φιγούρες θεάτρου σκιών μπροστά στον μπερντέ που έστησε μεταπολεμικά ο μπαρμπα-Σαμ και ο αβανταδόρος του μουζίκος Ιβάν: ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑ. Στη θέση των ανύπαρχτων ωδείων ορθώνουμε discos, στα λίγα εύφορα τμήματα της Πατρίδος αντί για καλλιέργειες κάθε είδους, ορθώνονται ξενοδοχειακές μονάδες. Το ελληνικό κράτος(;) απαλάσσεται από τους ανέργους μεταπλάθοντάς τους σε διαφόρων βαθμίδων ξενοδοχοϋπάλληλους. Για τους τελείως παραλυμένους όπου η αλλοτρίωση, η έλλειψη κουλτούρας και η απώλεια ιστορικής ενρίζωσης σμίγουν τραγικά με τα συλλογικά μεταηθικά απωθημένα, η κοινωνία δίνει μια ακόμα πιο γκροτέσκα ευκαιρία.

«Καμάκια», «σβούροι», κλπ. αμετάκλητα εποχιακοί άξεστοι, λήματα απρέπειας ζυμωμένα με κοσμοπολιτισμό, ωχούμενοι για το «κέρδος».

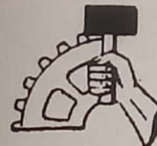
Μια άθλια συγκέντρωση κομπάρσων, παλιάτσων και εκφυλισμένων που στολίζει με τη λιγδαλέα παρουσία της το τσίρκο «Η ΕΛΛΑΣ». Εαμογενείς, αντιεξουσιαστές, κονφορμιστές, αεριτζήδες και μεγαλέμποροι, όλοι στον ξέφρενο λαοφθόρο χορό της ξενομανίας και της ξενοδουλείας. Τουριστοπληξία, κοσμοπολιτισμός και σάλτσα διεθνικιστικής παιδείας. Ιδού το motus vivphdi των γραικύλων που απαιτούν να λέγονται Έλληνες και κορώνουν και φανατίζονται σε πορείες, συγκεντρώσεις και διαλέξεις για Ελλάδα της Εθνικής ανεξαρτησίας και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Λογομάχοι και φυγόπονοι δίχως ελπίδα, δίχως περιεχόμενα έτοιμοι να γίνουν σερβιτόροι και ρεσεψιονίστες ή αγοραίοι ερωτικοί σύντροφοι των «κακών ξένων» στην πρώτη ευκαιρία.

Επειδή διαθέτουμε τον στοιχειώδη αυτοσεβασμό, ακλόνητα στηριγμένοι στις μεγάλες Λαϊκές -Πατριωτικές αλήθειες του αγώνα μας καταγγέλουμε αυτό το ξετσίπωτο οικοδόμημα της ψευτιάς και της αηδίας.

Περήφανα δηλώνουμε πως πάνω απ᾽ όλα η εθνική περηφάνεια και ανεξαρτησία είναι ηθικό αίτημα και ψυχικό ρεύμα. Για τούτο και όσο αναπνέουμε θα μαχώμαστε με όλες τις δυνάμεις μας για να σβήσει ο εφιάλτης αυτής της καλύβας που ονόμασαν Ελλάδα. Για το γκρέμισμα αυτής της σάπιας φτιασιδωμένης παράγκας που προβάλλει αξιώσεις πνευματικής πρωτοκαθεδρίας όντας πολιτιστικός και κοινωνικός νάνος. Ενάντια στη φιλοσοφία των ψωραλέων θνησιγενών όχλων του τρίπτυχου “SOUVLAKI-SYRTAKI-KAMAKI,, που έχουν τη γελοία φαντασίωση πως κάνουν αντιαμερικανισμό, όπως κάνουν απεργία ή αγαθοεργία.

Για ένα λαό περήφανο, δυνατό, λεύτερο. Για ένα έθνος παραγωγών δημιουργών ύλης και πνεύματος. Για ένα αληθινό κράτος του λαού. Τιμώντας την ιστορία και την παράδοση, ο δρόμος ήταν και μένει ένας: Ή ΕΛΛΑΣ Ή ΤΕΦΡΑ. Περιθωριακοί, λυρικοί, μανιασμένοι και εμπαθείς επιμένουμε στο μεγάλο λαμπρό όνειρο της ΝΕΑΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ.

ΓΙΑΓΚΟΣ ΡΟΓΚΑΣ

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ένα τραγικό φαινόμενο των ημερών μας, (σημαντική παράμετρος της μεταπολεμικής σήψης): η χρήση από ευρύτατη ομάδα της νεολαίας ναρκωτικών ουσιών. Γεγονός που προσκρούει στην τεχνητή ωραιοποίηση από μέρους των υπευθύνων αρχών, υποτιμάται από την αφελή κοινή γνώμη, (η οποία ασχολείται προτιμότερο με τα προβλήματα των Ζιμπαμπουανών), ολέθρια πραγματικότητα, που διαλύει την τελευταία ικμάδα δύναμης του λαού: τη νειότη του, καθώς οι υπεύθυνοι φύλακες σιωπούν, αδιαφορούν, ή κωφεύουν εκούσια. Στο κράτος μας όπου η ποινή του θανάτου καταργήθηκε για κάθε απόβρασμα, ακόμα, και για τους άθλιους έμπορους λευκού θανάτου, (μάλιστα σα να μη έφθαναν τα ντόπια καθάρματα, νέγροι dealers σαπίζουν τη νεολαία στον Πειραιά). Σήμερα στο κράτος μας όπου σε δημόσια ιδρύματα ή ιδιωτικούς φορείς καταφεύγουν χωρίς προστασία, κατά «βούληση», να αποτοξινωθούν κάποιοι λίγοι νέοι, καθώς εκατοντάδες άλλοι σαν κι αυτούς αργοπεθαίνουν. Ανδρείκελα του υπόκοσμου, εξαρτήματα του μηχανισμού καταστολής του συστήματος, άβουλα όργανα των ξένων συμφερόντων, που επιθυμούν την εξάλειψη του λαού και τους έθνους μας ή την μετατροπή του σε αγέλη υπάκουων υποζυγίων και σφαγίων. Μια ύπουλη σιωπή βαραίνει τους ώμους της πολιτείας και των σπουδαίων προοδευτικών (δεξιών και αριστερών) σχηματισμών, που δεν αντιδρούν δυναμικά, τσακίζοντας τις πηγές του κακού, ξηραίνοντας τα τέλματα της μόλυνσης. Αλλά περιορίζονται σε διωγμούς ανδρεικέλων, ευχολόγια κι αφορισμούς. Ενώ την ίδια στιγμή ηρωίνη, κοκαΐνη, L.S.D. και άλλα συνθετικά ναρκωτικά μπαίνουν στην πατρίδα και διακινούνται μολύνοντας και αχρηστεύοντας περισσότερους νέους. Σαν μόδα του παραλόγου όπου πίσω της κρύβονται τα άθλια σκουλήκια, οι έμποροι που με καθωσπρεπισμό σκορπούν την πανούκλα τους (νοθευμένη για πιότερο κέρδος), στα προάστια της πρωτεύουσας και την επαρχία. Λευκοί - Εβραίοι, σύγχρονα αντίτυπα, του Σάυλωκ που ρουφάνε το αίμα της νειότης υπακούωντας στο κέλευσμα των διεθνών σκοτεινών πατρώνων τους. Ν.Δ. Ασία, Ε.Σ.Σ.Δ., Τουρκία, Ινδία, Μεξικό και άλλες «απελευθερωμένες» και «ευγενείς» χώρες με αθώους παραγωγούς συνανθρώπους μας τροφοδοτούν τη Γηραιά Ήπειρο με τόνους θανάτου σε σκόνη και έλαια. Εκατομμύρια Αρίων σ᾽ ολόκληρη την Ευρώπη υποδέχονται τη δόση τους με διονυσιασμό και έκσταση, δούλοι των αφεντικών. Από Γαλλία, Ιταλία και Δανία με κέντρο της διακίνησης το Άμστερνταμ (όπου κι η ανθηρή Εβραϊκή παροικία) τα ναρκωτικά διανέμονται, εξοντώνουν το μέλλον μας. Οι κυβερνήσεις στέκουν αδύναμες ν᾽ αντιδράσουν, μιλώντας μονάχα για αδελφότητα και ειρήνη των λαών, τα δημόσια όργανα (όσα αγωνίζονται) παρεμποδίζονται και πολεμούνται, ο πολίτης είναι αναγκασμένος να καταφύγει σε παθητική άμυνα —όταν στην καλύτερη περίπτωση έχει εγρήγορση—! Και οι αστείοι νομομαθείς μας, έχουν ηθικό πρόβλημα με την επιβολή του θανάτου σ᾽ αυτά τα ανθρωπόμορφα βδελύγματα. Αφ᾽ ότου ο Εβραίος George Lasky και το συνδικάτο του, εισήγαγε στην Αμερική τα ναρκωτικά, και μιας και η Αμερική «απελευθέρωσε» την Ευρώπη, τα πράγματα έχουν πάρει το δρόμο τους. Μόνο οι γνήσιες εθνικές λαϊκές δυνάμεις θα πολεμήσουν κι αυτόν τον κίνδυνο για τη σωτηρία της ανθρωπότητας και του πολιτισμού.

Πριν ξεπεράσει η τρίτη (κι αυτή τη φορά σ᾽ όλο τον Άριο κόσμο) ώση σαν πανδημία ανάλογη μ᾽ αυτές του 1949 - 1951 και του 1968 - 1972, σαρώνοντας με την έκλυση της κοινωνικής κόπρου τους λαούς της Ηπείρου και το δικό μας, μετατρέποντάς τους σε όχλους δοσιθηρών junkies. Πριν κάποιες υπερ-προοδευτικές κυβερνήσεις στήσουν νέα Kristianstadt, για να περιμαζέψουν τ᾽ ανθρώπινα σκουπίδια τους σε βάρος των έντιμων εργατών, πριν η αθλιότητα των ναρκωτικών συντρίψει το αύριο. ΟΣΟΙ ΖΩΝΤΑΝΟΙ ας πυκνώσουν τις τάξεις των μαχόμενων εθνικοσοσιαλιστών. Στον αγώνα για ΖΩΗ και ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ!

Το στέλεχος της Γιουγκοσλαβικής κυβερνήσεως που συντηρεί και υποκινεί περισσότερο από κάθε άλλον την εκστρατεία κατά του ελληνισμού με αφορμή τα δικαιώματα της ανύπαρκτης Μακεδονικής μειονότητος είναι ο αντιπρόεδρος της χώρας, που σύμφωνα με το σύνταγμα της Γιουγκοσλαβίας το 1987 θα είναι πρόεδρος. Γνωστός Πανσλαβιστής ο εν λόγω Κύριος ακούει στο χαρακτηριστικό όνομα Λάζαρ Μωύσωφ, αποδεικνύοντας για μια ακόμη φορά ότι πίσω από κάθε εκστρατεία κατά του Ελληνισμού βρίσκεται ένας Εβραίος.

Γράφει ο Ν. Δήμου στο Βήμα της 22.6.86 στο άρθρο Μισαλλοδοξία:

«Μετά από πρόσφατη έρευνα της Ευρωδήμ (Μάϊος 1986) στην ερώτηση «ένας Έλληνας Εβραίος είναι Έλληνας;» το 41% των Ελλήνων απαντά αρνητικά. Στην αντίστοιχη ερώτηση του IFOP μόνο 17% των Γάλλων είπε όχι. (79%, ναι Έλληνες 49%, Αυστριακοί σε προεκλογική κορύφωση 43%). Μόνο 17% των Γάλλων θα είχε αντίρρηση για ένα γαμπρό (ή νύφη) Εβραίο, στην Ελλάδα το ποσοστό είναι 51%. Ακόμα 49% δε θα ψήφιζαν έναν Εβραίο βουλευτή (Γάλλοι 13%) και 43% δε θα πήγαινε σε Εβραίο γιατρό (Γάλλοι 7%.) Και αθάνατη παράνοια! το 55% των συμπολιτών μας πιστεύει ότι οι Εβραίοι κυβερνούν τον κόσμο». Αναφέρει δε σε άλλο σημείο ότι 37% δεν εμπιστεύονται έναν Εβραίο, 35% έναν μουσουλμάνο και 66% δε θέλουν γαμπρό τους τσιγγάνο.

Αυτός ο λαός της δημοκρατικής αποχαύνωσης, του βίντεο και της ντίσκο, έχει τη δύναμη να ξυπνήσει, και η ασυνείδητη πίστη στη φυλή διατηρείται ακόμη και σήμερα στον διεφθαρμένο αυτό λαό!

Ένα υπαρκτό πρόβλημα για τον ελληνικό λαό της Θράκης — η πολιτεία δεν το βλέπει έτσι για ψηφοθηρικούς λόγους (έχουμε και τέτοιους βουλευτές!) — είναι η τουρκική μειονότητα. Οι Τούρκοι αυτοί είναι στα χαρτιά Έλληνες (!) και υπηρετούν στο στρατό μας (δηλαδή τους εμπιστευόμαστε και όπλα!), παρ᾽ όλο που κάθε πρωί ο Χότζας τους καλεί να προσευχηθούν στα τζαμιά τους, οι Τουρκάλες φορούν φερετζέ και στην πραγματικότητα παίρνουν γραμμή από το τουρκικό προξενείο της Κομοτηνής. Εμείς απαιτούμε απέλαση όλων των Τούρκων από την Ελλάδα (ειρηνικά ή αλλιώς). Στους δημοκράτες, ειρηνιστές, ανθρωπιστές, αντιρατσιστές και αντιφασίστες θυμίζουμε: Πόλη 1453, Μικρασία 1922, Κύπρος 1974...

ΣΤΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η δράση των Βρεττανών εθνικοσοσιαλιστών είναι αξιοσημείωτη από πολλές απόψεις. Ζώντας σε ένα περιβάλλον βαθιάς και προϊούσης παρακμής έχουν παρ' όλες τις αντιξοότητες καταφέρει να διατηρήσουν αναμμένη την εθνικοσοσιαλιστική φλόγα στην πατρίδα τους.

Ο τελευταίος μήνας μπορεί να χαρακτηρισθεί σαν επέτειος για τους Βρεττανούς εθνικοσοσιαλιστές. Τα Μάϊο του 1976 το Εθνικό Μέτωπο άρχισε να γίνεται σοβαρή δύναμη σε πολλά μέρη της χώρας. Ψήφοι σε τοπικές εκλογές έδειξαν ότι το Ε.Μ. είχε σοβαρή πιθανότητα να αρχίσει να κερδίζει έδρες σε τοπικά δημοτικά συμβούλια και να καθιερωθεί σαν σοβαρή πολιτική δύναμη. Δυστυχώς αυτή η προοπτική απομακρύνθηκε, αλλά ταυτόχρονα το Ε.Μ. άρχισε να αλλάζει τρόπο δράσεως προκειμένου να πετύχει τους σκοπούς του.

Το κορυφαίο σημείο στο οποίο έφθασε ο αγώνας του Ε.Μ. το 1976 ήταν χωρίς αμφιβολία τα εκλογικά αποτελέσματα στο Λεστερσάιρ όπου συγκέντρωσε 17,6% των ψήφων. Στο Σάντουελ έφτασαν το 17%. Στο Λονδίνο, ένα χρόνο αργότερα συγκέντρωσαν 100.000 ψήφους. ΄Ομως στις εκλογές του '79 η εκλογική δύναμη του Ε.Μ. συρρικνώθηκε σημαντικά σε ένα μέσο όρο γύρω στο 1,3%. Η πτώση αυτή έδειξε φανερά ότι είναι πολύ δύσκολο για εθνικοσοσιαλιστές να πάρουν μέρος σε εκλογές ρυθμισμένες από εβραίους. Αλλά πολλοί πίστεψαν ότι το Ε.Μ. είχε ακόμα ελπίδες. ΄Ετσι, εν όψει των εκλογών του '79 το Ε.Μ. χωρίστηκε σε τέσσερεις ανεξάρτητες ομάδες. Τώρα, επτά χρόνια αργότερα, μόνο δύο παραμένουν ενεργές: το Βρεττανικό εθνικό κόμμα (BNP) με αρχηγό τον Τζων Τίνταλ και το ίδιο το Ε.Μ. με μια ομάδα «πολιτικών στρατιωτ ών». Αντίθετα από το Ε.Μ. όμως το BNP δεν έχει αποφασίσει ποιον πολιτικό δρόμο θα ακολουθήσει. Το Ε.Μ. είναι αφοσιωμένο σε μία μορφή επαναστατικού εθνικισμού στηριζόμενου στις θεωρίες του ΄Εβολα. Το Ε.Μ. έχει προσαρμόσει αυτές τις ιδέες σε μια θεωρία που υποστηρίζει τη λευκή εργατική τάξη από τον εβραϊκό καπιταλισμό και δηλώνει ότι οι πνευματικές αξίες της λευκής φυλής μπορούν να διατηρηθούν μόνο με την επιστροφή σε ένα μεσαιωνικό - αγροτικό τρόπο ζωής.

Το Ε.Μ. έχει επίσης επηρεαστεί από μια ομάδα Ιταλών συναγωνιστών, πρώην μελών της «Τρίτης θέσης» που τώρα ζουν στο Λονδίνο. Οι νέοι αρχηγοί του Ε.Μ. δεν ξέχασαν το μάθημα του 1976 και ακόμα αρνούνται να δεχθούν ότι υπάρχει μέλλον σε μια «κοινοβουλευτική» προσέγγιση. Μία δήλωση που δημοσιεύθηκε σε ένα περιοδικό του Ε.Μ. τον περασμένο χρόνο, έθετε το θέμα ωμά: ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ ΣΕ ΜΑΣ, ΤΟΥΣ ΛΙΓΟΥΣ, ΠΟΥ ΑΚΟΜΑ ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΛΕΡΩΣΟΥΜΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ.

Τα περισσότερα υποσχόμενα νεαρά μέλη του Ε.Μ. περνούν από ένα στάδιο ιδεολογικής και φυσικής εξασκήσεως που ως σκοπό έχει τη δημιουργία «πολιτικών - στρατιωτών». Η εξάσκηση των μελών γίνεται σε διάφορα κρυφά σημεία στην εξοχή και σε ορισμένες περιπτώσεις πρώην μέλη του S.A.S. έχουν χρησιμοποιηθεί ως εκπαιδευτές. Το σκεπτικό πίσω από τέτοιες προετοιμασίες είναι ότι η λευκή φυλή βρίσκεται σε κίνδυνο και ένας φυλετικός πόλεμος θα επακολουθήσει. Σ' αυτή τη θεωρία άλλωστε βασίζεται και το βιβλίο του Αμερικάνου εθνικοσοσιαλιστή Ουίλιαμ Πιρς, «Ημερολόγια Τάρνερ». Στο βιβλίο αυτό περιγράφεται η ιστορία μιας μικρής ομάδας εθνικοσοσιαλιστών επονομαζόμενης «Η Τάξη». Η ομάδα αυτής ξεκινώντας από επαναστατικές πράξεις μικρής κλίμακας κατορθώνει να επιφέρει την ανατροπή της αμερικάνικης κυβερνήσεως και την εγκαθίδρυση εθνικοσοσιαλιστικής κυβερνήσεως. Επακολουθεί η τιμωρία των σιωνιστών και των εβραιόδουλων. Το αποκορύφωμα έρχεται με την καταστροφή του Ισραήλ. ΄Οσο κι αν φαίνεται απίθανο κάτω από τις σημερινές συνθήκες, μια ομάδα Αμερικανών εθνικοσοσιαλιστών υιοθέτησαν το όνομα «Τάξη» και εμπνεόμενοι από το βιβλίο επιδόθηκαν σε επαναστατικές ενέργειες μέχρις ότου συνελήφθησαν από το FBI. ΄Ενας από τους πιο ταλαντούχους βοηθούς του Πιρς, ο Γκάρυ Ρόσσι έχει σταλεί στην Αγγλία για να βοηθήσει στην οργάνωση του Ε.Μ., η στρατηγική του οποίου στηρίζεται στην κατάρρευση της δημοκρατικής κοινωνίας.

Παραθέτουμε παρακάτω βιογραφικά στοιχεία των κυριοτέρων προσωπικοτήτων του βρεττανικού εθνικοσιαλιστικού κινήματος.

***Κόλιν Τζόρνταν.** Μετά τη θητεία του στο στρατιωτικό ιατρικό σώμα στο τέλος του Β΄ παγκοσμίου πολέμου έγινε ενεργό μέλος του Empire Loyalists όπου γρήγορα επηρεάστηκε από βετεράνους εθνικοσοσιαλιστές όπως ο ΄Αρνολντ Λις. Ο Τζόρνταν γρήγορα μπήκε στο Βρεττανικό Εθνικό Κόμμα και με τη βοήθεια του Λις οργάνωσε τη Λευκή Αμυντική ΄Ενωση στο Notting Hill Gate του Λονδίνου. Ο Τζόρνταν ήταν ακόμη ενεργό μέλος στην παραστρατιωτική οργάνωση «Αιμχή του Δόρατος». Αργότερα ίδρυσε το βρεττανικό κίνημα (BM). Αποσύρθηκε στο Γιορκσάϊρ και ασχολήθηκε με αγροτικές δουλειές. Σήμερα εξακολουθεί να διατηρεί ένα στενό κύκλο φίλων με επιρροή στο διεθνή εθνικοσοσιαλιστικό χώρο.*

***Τζόε Πιρς.** Γεννήθηκε στο ΄Εσσεξ και έγινε ο οργανωτής της νεολαίας του Ε.Μ. καθώς και ο εκδότης τους περιοδικού «Μπουλντόγκ». Πιστεύει ότι το Ε.Μ. δεν έχει ελπίδα ακολουθώντας πολιτικό αγώνα και ότι θα επιτύχει τους σκοπούς του μόνο με την οικονομική και κοινωνική κατάρρευση του κράτους. Αργότερα έγινε εκδότης του περιοδιού του Ε.Μ. «Εθνικοσοσιαλισμός σήμερα». Το 1979 καταδικάστηκε για απειλητική συμπεριφορά(!) Το 1982 φυλακίστηκε για έξι μήνες για ρατσιστικές δηλώσεις του στο «Μπουλντόγκ». Στις 12 Δεκεμβρίου του 1985 ο Πιρς φυλακίστηκε ξανά για 12 μήνες για τον ίδιο λόγο όπως προηγουμένως.*

***Ιαν ΄Αντερσον.** ΄Εγινε γνωστός στις αρχές του 1970 σαν οργανωτής του τμήματος της Οξφόρδης του Ε.Μ. Το Μάϊο του 1975 έφερε στην Οξφόρδη μία ομάδα 40 ατόμων και υπερασπίστηκε το κτίριο του Ε.Μ. από επίθεση οργανωμένων αντιφασιστών.*

***Πατ Χάρινγκτον.** Γράφτηκε στο Πολυτεχνείο του Βορείου Λονδίνου και υπερασπίστηκε στα δικαστήρια ακόμα και το δικαίωμά του να φοιτήσει. Οι φόβοι του αγγλικού εκπαιδευτικού κατεστημένου ήταν ότι αν μιλούσε ελεύθερα κατά τη διάρκεια των παραδόσεων ή γενικά μέσα στο Πολυτεχνείο υπήρχε περίπτωση να επηρεάσει τους φοιτητές. Αυτή τη στιγμή κατέχει θέση νομικού υπαλλήλου στο Ε.Μ.*

***Μάρτιν Ουΐνγκφιλντ.** Πρώην διευθυντής σε γραφείο στοιχημάτων. Μπήκε στη φυλακή επειδή αρνήθηκε να πληρώσει πρόστιμο για ρατσιστική εξύβριση. Είναι εκδότης του περιοδικού «Νέα του Εθνικού Μετώπου» και ένα τέλειο υπόδειγμα «πολιτικού στρατιώτη» του Ε.Μ.*

***Τζων Τίνταλ.** Πριν από δέκα χρόνια ο Τίνταλ έφτασε να γίνει εθνική πολιτική φυσιογνωμία. Σαν αρχηγός του Ε.Μ. πήρε 10 -20% των ψήφων σε τοπικές εκλογές. Αφού βοήθησε να οργανωθεί το εθνικοσοσιαλιστικό κίνημα το 1962, σχημάτισε μία δική του οργάνωση, το Greater Britain Movement. Λίγο αργότερα δικάστηκε για κατοχή όπλων και πυρομαχικών. Το 1967 το G.B.M. ενώθηκε με το Ε.Μ. Ο Τίνταλ δεν άλλαξε τις εθνικοσοσιαλιστικές του ιδέες στο ελάχιστο. Σε αλληλογραφία του με Αμερικάνους εθνικοσοσιαλιστές εξηγούσε ότι ο χαρακτήρας του Ε.Μ. ήταν ζήτημα τακτικής. Η μέθοδος της ήπιας πολιτικής του Ε.Μ. έφερε αποτελέσματα και το Ε.Μ. έγινε σοβαρή πολιτική δύναμη. Το 1979 άρχισε η πτώση του Ε.Μ. Ο Τίνταλ έφυγε και προσπάθησε να οργανώσει δικές του πολιτικές κινήσεις χωρίς όμως επιτυχία.*

***Μάϊκλ Μακ Λάφιν.** Γιος ενός φημισμένου Ιρλανδού δημοκρατικού που πολέμησε εναντίον του Φράνκο στην Ισπανία. Ο Μακ Λάφιν οργανώθηκε στο Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα (NSM). ΄Ηταν ένας απ' αυτούς που πήραν μέρος στο σχηματισμό του British Monement. Παραιτήθηκε από αυτό το 1979 και από τότε ασχολείται με εκδόσεις βιβλίων εθνικοσοσιαλιστικού περιεχομένου.*

Ο εθνικοσοσιαλισμός, όπως βλέπουμε, δεν έχει σβήσει στη Βρεττανία. Αντίθετα, υπάρχουν πολλές ελπιδοφόρες ενδείξεις μιας αναγέννησής του. Οι Βρεταννοί συναγωνιστές μας, άξιοι συνεχιστές της παράδοσης ενός σερ ΄Οσβαλτ Μόσλεϋ, συνεχίζουν τον αγώνα τους εναντίον της πολιτικής και κοινωνικής σήψεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πολλές επιστολές έφθασαν στη διεύθυνση του περιοδικού μας (Τ.Θ. 8346 - ΟΜΟΝΟΙΑ 100 10 - ΑΘΗΝΑΙ). ΄Ολες επαινετικές και ενθαρρυντικές για την προσπάθειά μας πλην μιας και μοναδικής. Ευχαριστούμε όλους και χρωστάμε μια απάντηση σε έναν. Πριν όμως αναφερθούμε σ' αυτόν τον ένα και στην απάντησή μας σας παραθέτουμε τη χαρακτηριστική επιστολή ενός Συναγωνιστού:

Νέοι και Αγνοί Συναγωνισταί

Με δάκρυα εθνικής και ελληνοπρεπούς συγκινήσεως διάβασα το 4ο τεύχος της «Χ.Α.».

Η εθνικοσοσιαλιστική μου υπερηφάνεια έφθασε στο αποκορύφωμά της. Γι αυτά τα αισθήματα που μ' έκαναν να νοιώσω τόσο τραγικά και υπέροχα ωραία Σας απευθύνω ένα μεγάλο ευχαριστώ! Χωρίς να θέλω να θίξω την πίστη και τη φιλοπατρία κανενός Συναγωνιστού είτε των κειμενογράφων είτε και όλων των άλλων, αισθάνομαι ότι το 4ο τεύχος γράφτηκε αποκλειστικά για μένα.

Συγχωρήστε μου αυτή μου την έπαρση, αλλά αισθάνομαι αφάνταστη ψυχική εφορία.

Θερμά συγχαρητήρια σε όλους και ιδιαιτέρως στον εκδότη της μοναδικής Χ.Α.

Συνεχίστε δυναμικά και οι Θεοί μαζί μας.

Ας έλθουμε όμως τώρα στην μία και μοναδική επιστολή, που μιλήσαμε στην αρχή. Η επιστολή αυτή έχει αποστολέα κάποιον Δανιήλ Αλχανάτη, γενικό γραμματέα της Εβραϊκής Κοινότητος Ελλάδος και έχει ως εξής:

Εν Αθήναις τη 3η Ιουνίου 1986

Η ύπαρξις και μόνο της Εθνικοσοσιαλιστικής σας οργανώσεως αποτελεί βαθύτατη προσβολή των δημοκρατικών θεσμών της χώρας και των πολιτών της. Τα όσα όμως αναγράφονται στο υπ. αριθμ. 4 τεύχος του ρυπαρού περιοδικού σας και συγκεκριμένα στη σελίδα περί Εβραίων και Βυζαντίου ότι η κυριωτέρα εορτή μας, η Χανουκά, είναι αφιερωμένη στη σφαγή των Ελλήνων καθώς επίσης και τα περί δήθεν συμμετοχής των Εβραίων στη Μικρασιατική Καταστροφή, είναι άκρως προσβλητικά για μας και αποτελούν κατάφορη παραχάραξη της Ιστορίας ήτις εξυπηρετεί τη φθηνή προπαγάνδα σας και την καλλιέργεια μίσους.

Δι αυτό ζητούμε να αποσύρετε το εν λόγω τεύχος από την κυκλοφορία τάχιστα, ή δ' άλλως θα ενεργήσομεν δια της δικαστικής οδού.

Η Κοινότης μας υπήρξε πάντα υπέρ του διαλόγου, όχι όμως υπέρ της φθηνής προπαγάνδος, και δεν πρόκειται να ανεχτεί άλλες προσβολές, ούτε ύβρεις.

ΔΑΝΙΗΛ ΑΛΧΑΝΑΤΗΣ — Γ. Γραμματέας της Εβραϊκής Κοινότητας Ελλάδος

Δανιήλ Αλχανάτη, κατ' αρχάς η εορτή Χανουκά είναι αφιερωμένη στις νίκες των Μακκαβαίων, (Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια - Τόμος ΙΓ΄ σελ. 96 Ιουδαϊσμός, «η εορτή των Μακκαβαίων, (εβρ. Χανουκά) την 25ην Κιολέβ· διαρκεί οκτώ ημέρας και τελείται εις ανάμνησιν του θριάμβου των Μακκαβαίων). Συγγραφεύς αυτού του κειμένου της εγκυκλοπαίδειας ο Εβραίος Γιωσέφ Ελιγιά. Μήπως γνωρίζεις Δανιήλ Αλχανάτη ποιούς πολέμησαν οι Μακκαβαίοι; Ας αναφέρω ορισμένα ονόματα των εχθρών των Μακκαβαίων όπως αναγράφονται στη Παλαιά Διαθήκη: Αντίοχος ο Φιλοπάτωρ, Νικάνωρ, Λυσίας, Γοργίας, Αντίοχος ο Επιφανής... ΄Οσο για τη συμμετοχή Εβραίων στη Μικρασιατική καταστροφή ένα όνομα αρκεί: Τρότσκι - Μπρονστάιν, ο μπολσεβίκος που έδωσε χρυσάφι και πυροβολικό στον Κεμάλ. Αποτελεί πράγματι μεγάλο θράσος να ζητάς να αποσύρουμε το τεύχος μας. Μάθε πως αυτό ούτε έγινε, ούτε πρόκειται ποτέ να γίνει. ΄Οσο για τη δικαστική οδό, που γράφεις, οι απειλές σου μας αφήνουν αδιάφορους. Είμαστε αποφασισμένοι να συνεχίσουμε την πορεία μας με οποιοδήποτε τίμημα. Το να έχει εξάλλου αυτή τη γνώμη για μας ο γενικός γραμματέας της εβραϊκής κοινότητος Ελλάδος αποτελεί τη μεγίστη απόδειξη ότι βρισκόμαστε στο Σωστό Δρόμο. ΄Οσο για τα περί διαλόγου, που αναφέρεις στο τέλος της επιστολής σου, μάθε πως η δική μας Κοινότητα με τη δική σου Κοινότητα ποτέ δεν επεδίωξε διάλογο.

Το πρώτο σου χρέος πλαταίνοντας το εγώ σου είναι, στην αστραπόχρονη τούτη στιγμή που περπατάς στη γης, να μπορέσεις να ζήσεις την απέραντη πορεία, την ορατή και την αόρατη, του εαυτού σου.

Δεν είσαι ένας· είσαι ένα σώμα στρατού. Μια στιγμή κάτω από τον ήλιο φωτίζεται ένα από τα πρόσωπά σου. Κι ευτύς σβήνει κι ανάβει άλλο, νεώτερό σου, ξοπίσω σου.

Η ράτσα σου είναι το μεγάλο σώμα, το περασμένο, το τωρινό και το μελλούμενο. Εσύ είσαι μια λιγόστιγμη έκφραση, αυτή είναι το πρόσωπο. Εσύ είσαι ο ίσκιος, αυτή το κρέας.

Το πρώτο σου χρέος, εχτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νοιώσεις μέσα σου όλους τους προγόνους. Το δεύτερο, να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει.

Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ «ΑΣΚΗΤΙΚΗ»